

C131 – BIN10

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

12 februari 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de plannen van de federale vicepremier met Brussel in het kader van het Octopusoverleg en het verband met de aanvullende verklaring van de Vlaamse Regering van 18 mei 2005	1
Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het eventueel invoeren van een federale kieskring in het licht van het Vlaamse regeerakkoord en het overleg tussen de Octopuswerkgroep en de Vlaamse Regering	4
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de werking en evaluatie van het decreet van 7 mei 2004 over de materiële organisatie en werking van de erkende erediensten, georganiseerd op lokaal niveau	6
Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de eventuele versoepeling van de zogenaamde omzendbrief-Peeters in het licht van het overleg tussen de Vlaamse Regering en de Octopuswerkgroep	9
Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de stand van zaken bij de uitwerking van het OCMW-maxidecreet	11
Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de spanningen in een aantal gemeenten als gevolg van een herverdeling van schepenbevoegdheden	13
Vraag om uitleg van mevrouw Vera Dua tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aanwerving van mensen met een arbeidshandicap door lokale besturen	16
Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de stand van zaken bij het invoeren van het veralgemeend elektronisch stemmen	19

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de plannen van de federale vicepremier met Brussel in het kader van het Octopusoverleg en het verband met de aanvullende verklaring van de Vlaamse Regering van 18 mei 2005

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, in het kader van de formatiegesprekken en het tot stand komen van de federale interim-regering-Verhofstadt III heeft de premier een communautaire nota gemaakt. Sommigen noemen dit ook een convergentienota. Ik weet dat deze meteen is afgedaan als een hoogstpersoonlijke nota, maar we weten allemaal dat dit niet zo is. Dit is de visie van een premier over hoe de staatshervorming er zou moeten uitzien.

Een van de elementen van die convergentienota is Brussel. Op bladzijde 13 en 14 van de nota lezen we dat de Belgische premier opnieuw het idee lanceert van het Brusselse stadsgewest, dat groter is dan de 19 gemeenten en dat sociaaleconomisch en sociaalgeografisch moet worden beschouwd. Dat is ook altijd de Franstalige stelling geweest. Als dit om een persoonlijke nota gaat, tot daar aan toe. Groot was echter onze verwondering dat uw voorganger, de vorige behoeder van het Vlaams regeerakkoord, als huidig minister van Institutionele Hervormingen en vicepremier dit idee gewoon overneemt. Hij heeft dat gedaan in een interview in *Le Soir* van 21 januari 2008. Het was wellicht een charme-offensief, maar hij legt toch belangrijke verklaringen af. De vicepremier en de gewezen minister-president van de Vlaamse Regering zegt dat hij niet direct wakker ligt van Brussel-Halle-Vilvoorde, maar wel van Brussel en zijn hinterland. Hij zegt: "Brussel moet de mogelijkheid hebben om op economisch vlak, op het vlak van het arbeidsmarktbeleid en zelfs op financieel vlak, een beetje zijn grenzen te overstijgen. Dat is evident. Ik denk dat men op een bepaald ogenblik moet durven een structuur of besluitvormingsproces te overwegen die verder gaat dan de grenzen van de 19 gemeenten."

Als we dat lezen, weten we hoe laat het is. We hebben de gewezen minister-president van de Vlaamse Regering daarmee geconfronteerd in de Senaat. In zijn antwoord zegt hij dat hij bij de stelling blijft dat er op het vlak van mobiliteit – we hebben wel een GEN maar dat trekt blijkbaar op niets –, op het vlak van infrastructuur – wat

dat ook moge wezen en ik hou mijn hart vast als daar ook ruimtelijke ordening bij zit – en nog op andere vlakken een soort suprastructureel beslissingsorgaan moet komen dat ook moet worden gefinancierd. Dat zegt hij er in het interview ook bij. Als we hem vragen of die structuur moet worden gefinancierd en of er een beleid mee kan worden gevoerd, dan antwoordt hij daar positief op. Als hij daarbij blijft, dan is dat de truc van 'luie Charel'!

In de discussie over de staatshervorming in het algemeen en over Brussel-Halle-Vilvoorde in het bijzonder leggen de Franstaligen de grenzen van Brussel op tafel. Dat weten we. Vlaanderen zegt daar neen tegen. Het is de truc van luie Charel in de zin dat er aan de institutionele grenzen van Brussel niet wordt geraakt, maar wel dat er een superstructuur van wordt gemaakt om Brussel met zijn hinterland te vereenzelvigen. Op die manier wordt tegemoetgekomen aan de eis van de Franstaligen dat Brussel groter is dan de 19 gemeenten. *(Opmerkingen van minister-president Kris Peeters)*

Jawel, dat is altijd de eis van de Franstaligen geweest. De MR heeft in onze regio nog een blad gebust met de mededeling dat Brussel bestaat uit 62 gemeenten, dit zagezegd op basis van onderzoek en uitspraken van sociaalgeografen van de K.U.Leuven. We weten wel dat de geografische grenzen zijn wat ze zijn en dat de sociaaleconomische realiteit niet overeenkomt met de politieke realiteit.

Als een federaal minister van Institutionele Hervormingen dit lanceert, dan wordt de doos van Pandora geopend. Op zijn minst wordt de deur op een kier gezet om te kunnen spreken over de uitbreiding van Brussel, zij het niet institutioneel maar wel in de realiteit met een suprastructuur die zou worden gefinancierd om een bepaald soort beleid te voeren. Mijnheer de minister-president, dit is compleet in strijd met de aanvullende regeringsverklaring van de Vlaamse Regering van 18 mei 2005. Daarin lees ik: "Unaniem verwerpt de Vlaamse Regering elk initiatief dat ertoe zou leiden dat het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt uitgebreid."

Doordat de gewezen minister-president van de Vlaamse Regering en nu federaal vicepremier en minister van Institutionele Hervormingen een dergelijk denkspoor lanceert, gaat men een zeer gevaarlijke weg op. Mijnheer de minister-president, is dit thema ter sprake gekomen op het overleg met de Octopuswerkgroep waar u twee weken geleden naartoe bent gegaan? Wat is het standpunt van de Vlaamse Regering met betrekking tot het denkspoor dat is gelanceerd door zowel premier Verhofstadt als door vicepremier Leterme?

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, hoewel de vraag van de heer Van Hauthem naar het standpunt van de Vlaamse Regering zeer terecht is, laat hij toch eenzijdig zijn licht schijnen op wat het stadsgewest, de stadsgemeenschap of de communauté urbaine wordt genoemd. Zoals u weet, is dit een importproduct uit Frankrijk. Als u zegt dat alleen al met het lanceren van het idee van het stadsgewest de grenzen van Brussel worden uitgebreid, dan zegt u eigenlijk dat Kortrijk geen deel meer uitmaakt van het Vlaamse of Belgische grondgebied omdat het geannexeerd zou zijn door Rijsel. Ik zie u neen schudden. U zult me dan straks moeten verduidelijken wat u juist bedoelt. Ik dacht dat ik u goed had begrepen, maar blijktbaar is dat niet zo.

We spreken eigenlijk over twee verschillende dingen. Ik denk dat er in Vlaanderen geen ziel meer is, ook niet bij de Brusselse Vlamingen, die vindt dat er op de een of andere manier grondgebied moet worden afgestaan aan Brussel. In het Frans beantwoordt men dergelijke zaken al eens met: "On a déjà donné." In het verleden heeft Vlaanderen al voldoende grond afgestaan. Het gaat niet over het aloude discours van elke morzel grond, maar wel over de principes van goed nabuurschap. Men moet niet proberen gebieden in te palmen waarover men niets te zeggen heeft.

Dat neemt niet weg dat in een sociaaleconomische belangengemeenschap wel wordt gezocht naar win-win-situaties. Er zullen natuurlijk ook situaties zijn waar de 'win-win' helemaal niet aan de orde is en waar er een concurrentiële spanning blijft tussen de stad en het hinterland. Ik besef dat. Ik wil het idee van het stadsgewest niet idealistisch voorstellen, maar het is wel een denkspoor dat onderzocht kan worden. Premier Verhofstadt heeft dit denkspoor in zijn persoonlijke nota geopend. Hij heeft dat wel binnen een groter geheel gedaan. Het lijkt me dan ook onverstandig – dat is een persoonlijk standpunt – om dat stadsgewest te bepleiten als een apart gegeven. Politieke akkoorden worden altijd in een groter geheel gesloten. De vicepremier heeft dat idee herhaald. Hij heeft een opening gemaakt door te stellen dat dingen bespreekbaar zijn en bekeken kunnen worden binnen een groter geheel.

Ik wil enerzijds duiden op risico's die het creëren van een stadsgewest inhouden. De stad heeft altijd de neiging om de invloed op het gebied dat er rond ligt, uit te breiden. Dat is een probleem. Anderzijds is het duidelijk dat het hinterland van een stad er in bepaalde dossiers belang bij kan hebben om samen te werken. Samenwerken kan alleen maar als er een vertrouwensbasis bestaat. Dat kan alleen maar als er een groter akkoord kan worden gevonden. Is dit niet zo, dan lijkt het me onverstandig om dat denkspoor verder te verkennen.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik heb een dubbel gevoel bij deze vraag van de heer Van Hauthem. Ik ben het in grote mate eens met wat de heer Gatz heeft gezegd.

Laat het heel duidelijk zijn: niemand in Vlaanderen zal eraan twifelen dat Brussel beperkt moet blijven tot de 19 gemeenten. Toch zijn er ook Vlaamse politici die vrij recent andere verklaringen hebben afgelegd. De heer Duchâtelet is zo een politicus met een mening. Het klopt dat hij daarover genuanceerd was. *(Opmerkingen van de heer Sven Gatz)*

Als wordt gezegd dat er niemand in Vlaanderen dat punt in vraag stelt, dan gaat men wel wat kort door de bocht.

Er is een verschil tussen Brussel en andere steden met een bepaalde aantrekkingskracht. Ik denk dan ook aan het voorbeeld Kortrijk-Rijsel-Tourcoing. Dat geldt eveneens voor Antwerpen. In Brussel speelt natuurlijk het institutionele aspect. Los daarvan staat dan de taal en het respect ten opzichte van elkaar. We moeten er daarbij opletten dat de Vlaamse rand niet alleen Vlaams, maar ook groen blijft. In die optiek moeten we toch zeer omzichtig omgaan met dat grotere stadsgewest, dat – inderdaad – op mondiaal en Europees vlak een rol te vervullen heeft.

Mijnheer de voorzitter, ik wil besluiten met een randbemerking over de vraag of Brussel moet groeien om zijn taak te kunnen vervullen. Een andere heel belangrijke stad op deze aardbol – Washington DC – neemt zijn opdracht waar binnen een gebied van 159 vierkante kilometer. Het gebied van Brussel beslaat 161 vierkante kilometer. Ook qua inwonersaantal is Brussel groter dan Washington. Die stad heeft ook een aantrekkingskracht op de omgeving.

Mijn fractie zal op haar strepen staan als het over het institutionele kader, de aflijning en de grenzen gaat. We staan voor 200 procent achter het Vlaams regeerakkoord en de bijkomende afspraken van 18 mei 2005.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, tijdens het Octopusoverleg heb ik een tekst uitgedeeld. Ik weet niet of iedereen die heeft gekregen. U kunt daar een kopie van laten ronddelen aan de commissieleden. Mogelijk worden zo heel wat eventuele vragen voorkomen. In de tekst staan heel duidelijke stellingen, die ik namens de Vlaamse Regering heb verwoord. Hij staat al op bepaalde websites. Ik vermoed dat een aantal commissieleden hem ook grondig heeft doorgenomen.

Ik zal geen persoonlijke standpunten geven. Ik spreek hier als minister-president. Persoonlijke nota's en me-

ningen zijn voor een andere keer. Ik heb er het volste respect voor dat anderen die uiten. Als ze uitdrukkelijk vermelden dat het om persoonlijke nota's gaat, heb ik er geen probleem mee. Ik begrijp echter ook dat als men een bepaalde functie bekleedt, persoonlijke nota's iets minder persoonlijk worden.

Mijnheer Van Hauthem, dit parlement heeft in de resolutie van 12 februari 2003 zeer duidelijke taal gesproken. Bij het Octopusoverleg ben ik ook heel duidelijk geweest. "Wat Brussel betreft is de Vlaamse Regering duidelijk: we zullen geen enkel initiatief dulden dat ertoe leidt dat het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt uitgebreid." Deze zienswijze, die inderdaad zo geformuleerd staat in de aanvullende regeerverklaring van 18 mei 2005, werd uitdrukkelijk geponereerd tijdens het overleg. U vindt daarvan een weergave in de kopie die u zo dadelijk zal worden bezorgd.

U verwijst ook naar de uitspraken van de federale vicepremier. Hij heeft gezegd dat niet kan worden ontkend dat Brussel een belangrijk sociaaleconomisch hinterland heeft, waardoor grensoverschrijdende vraagstukken ontstaan. Onder andere de heer Gatz heeft dat hier benadrukt. Voor de Vlaamse Regering is dat echter geen reden om de grenzen van Brussel de facto of de jure uit te breiden. In de resoluties met betrekking tot Brussel staat duidelijk dat de Vlaamse visie uitgaat van een fundamentele tweeledigheid van de Belgische federale structuur. Dit betekent dat de twee deelstaten in hun gemeenschappelijke hoofdstad volwaardig kunnen participeren in het beleid waarvan het belang het stedelijk niveau overstijgt. Wij pleiten ervoor dat in domeinen waar een beleid op Brussels niveau niet functioneel is, zoals het wetenschapsbeleid, de buitenlandse handel of het spoorwegbeleid, de basisverantwoordelijkheid ligt bij de twee deelstaten die hierover samenwerkingsverbanden aangaan met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Dat is niet nieuw. Ik heb dat tijdens het Octopusoverleg duidelijk verwoord.

Wat de uitbouw van de hoofdstedelijke en de internationale functie van Brussel betreft, pleiten de Vlaamse Regering en ikzelf voor samenwerkingsverbanden tussen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, de overige deelstaten en de federale overheid. Dergelijke samenwerkingsverbanden moeten een financiële regeling omvatten. Vlaanderen wil op dat vlak zijn verantwoordelijkheid opnemen.

De heer Van Hauthem heeft vicepremier Leterme in de Senaat een aantal vragen over de daarnet aangehaalde citaten gesteld. De Senaat lijkt me alvast de juiste plaats om dergelijke vragen te stellen. In zijn antwoord van 24 januari 2008 heeft vicepremier Leterme het volgende gesteld: "dat het duidelijk moet zijn dat er geen sprake van kan zijn dat een of andere instantie het hinterland iets zou kunnen opleggen of het hinterland iets zou kunnen

opleggen aan de Brusselse politici of hun bevolking". Het omgekeerde lijkt me eveneens belangrijk. Hier kan niet aan worden getornd. Indien de Vlaamse overheid een samenwerkingsovereenkomst met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest afsluit, mag dat geen gevolgen voor de territoriale integriteit van het Vlaamse Gewest hebben. We moeten de logica van vicepremier Leterme verder doortrekken. Er kan geen sprake zijn van een eenzijdige inmenging in de Vlaamse bevoegdheden of van een structuur die tot een aantasting van de Vlaamse autonomie in het Vlaamse Gewest kan leiden.

Zoals de heer Gatz al heeft opgemerkt, sluit dit uitgangspunt niet uit dat de Vlaamse overheid en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest in het kader van het coöperatief federalisme voor een aantal gewestgrensoverschrijdende aangelegenheden samenwerkingsverbanden opzetten. We moeten hierbij uiteraard de grenzen van de resoluties van het Vlaams Parlement respecteren. Alle overeenkomsten moeten passen in de filosofie die ik net heb geschetst.

De tekst die ik tijdens het Octopusoverleg heb gebruikt en die ik net heb toegelicht, moet volstaan om de discussie met de nodige rust op te volgen.

De voorzitter: De tekst van de minister-president zal nu worden uitgedeeld.

De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik dank de minister-president voor zijn antwoord. Ik heb deze vraag om uitleg al twee weken geleden ingediend. Ik heb hierbij geen rekening gehouden met de deelname van de minister-president aan het Octopusoverleg. Vragen zijn er om te worden gesteld. Een parlement is er om ministers te ondervragen en om de antwoorden van die ministers al dan niet als afdoend te beschouwen.

Mijnheer de minister-president, u komt niet uit het arrondissement Halle-Vilvoorde. Ik neem u dat niet kwalijk. U mag zich informeren bij uw partijgenoten uit die streek. We horen vaak Franstaligen en zelfs Vlaamse geografen spreken over een stadsgewest dat ruimer dan de negentien gemeenten is. Zij bekijken Brussel vanuit een bepaald perspectief. Ze bekijken Brussel vanuit een sociaalgeografisch-economische invalshoek. Ze houden geen rekening met politieke, culturele en taalfactoren. De Franstaligen hebben dit denkspoor steeds gevolgd. Ze hebben er steeds op gewezen dat zelfs Vlaamse geografen niet geheel onterecht verklaren dat Brussel een sociaaleconomisch hinterland heeft. Ze willen die boodschap een politieke vertaling geven door de grenzen van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest te doorbreken.

De gewezen minister-president van de Vlaamse Regering heeft dit idee gelanceerd. Ik citeer het antwoord

dat hij in de Senaat heeft gegeven: “We moeten de rol van Brussel op die domeinen durven te benaderen vanuit een ruimere geografische omschrijving dan de huidige negentien gemeenten van Brussel-Hoofdstad. Ik zal dan ook voorstellen om iets meer structurele vorm te geven aan de samenwerking vanuit de Brusselse instanties met de beleidsinstanties uit het hinterland.” In Le Soir heeft hij verklaard dat er een soort overkoepelende structuur kan komen. Die structuur zal meer dan de bestaande, als te log ervaren, samenwerkingsakkoorden inhouden. Ik houd mijn hart vast.

Ik heb daarnet al verklaard dat het om een luie truc gaat. Men kan het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de facto uitbreiden zonder aan de institutionele, politieke grenzen te raken. De minister-president heeft daarnet verklaard dat dit grondgebied noch de jure, noch de facto zal worden uitgebreid. Ik houd hem daaraan.

Minister-president Kris Peeters: Dat staat ook in de tekst die ik tijdens het Octopusoverleg heb gebruikt.

De heer Joris Van Hauthem: We zullen zien wat er op het terrein gebeurt.

Minister-president Kris Peeters: Ik heb net de visie van de Vlaamse Regering uiteengezet. Die visie staat op pagina 5 van de tekst die net is rondgedeeld. Ik heb dit zo verwoord ten aanzien van de leden van de werkgroep. We zullen dit verder opvolgen. Indien ons nogmaals om onze visie wordt gevraagd, zal ik dit duidelijk herhalen.

De heer Joris Van Hauthem: Dat is duidelijk. Wat de rest van het antwoord betreft, meer bepaald met betrekking tot de samenwerkingsverbanden, ben ik nog niet gerustgesteld.

Minister-president Kris Peeters: Iedereen weet dat Brussel voor ons belangrijk is. Indien we samenwerkingsakkoorden kunnen afsluiten, moeten we dat niet nalaten. De inhoud van dergelijke akkoorden zal uiteraard het voorwerp van aparte discussies en beoordelingen vormen. Om de activiteiten in onze hoofdstad maximaal te kunnen ondersteunen, lijkt het me wijs om vanuit het hinterland bepaalde afspraken te maken.

De heer Joris Van Hauthem: Dat is het punt niet. We hebben nooit gezegd dat de Vlaamse Regering op een aantal domeinen geen samenwerking met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest moet nastreven. Het gaat hier evenwel om een overkoepelende structuur, meer bepaald om een structuur die beslissingen kan nemen, die wordt gefinancierd en die bijgevolg een beleid kan voeren. Dat is iets heel anders. Ik ben blij dat de minister-president daarnet heeft verklaard dat dit niet tot een de facto uitbreiding van de grenzen van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest mag leiden.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Ik ben tevreden met het antwoord van de minister-president. Ik had overigens niets anders verwacht. De door de minister-president geschetste samenwerkingsverbanden moeten zeker tot de mogelijkheden behoren. De eigenheid van de Vlaamse rand moet hierbij evenwel steeds bewaard blijven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het eventueel invoeren van een federale kieskring in het licht van het Vlaamse regeerakkoord en het overleg tussen de Octopuswerkgroep en de Vlaamse Regering

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, ook deze vraag om uitleg draait om de convergentienota van premier Verhofstadt. Ik ben blij dat de minister-president ondertussen heeft toegegeven dat die tekst toch iets meer dan een persoonlijke nota is.

De convergentienota overloopt allerlei denksporen om de kwestie-BHV op te lossen. Een van de denksporen die expliciet als een tegenprestatie of een pasmunt in het hoofdstuk over BHV staan vermeld, is het inrichten van een federale kieskring. Die idee bestaat trouwens al langer. De Paviagroep heeft hier ook al voor gemobiliseerd.

Volgens mij zou dit totaal in tegenstrijd met het Vlaams regeerakkoord zijn. Kort samengevat, is hierin immers het principe ‘splitsing zonder prijs’ opgenomen. Het zou een beetje contradictorisch zijn nu met de idee van een federale kieskring in te stemmen. Een federale kieskring is bedoeld om opnieuw een reeds lang verdwenen kunstmatig Belgisch gevoel te creëren. We willen de splitsing van de kieskring BHV, onder meer omdat we het niet langer dulden dat partijen vanuit Franstalig Brussel en zelfs vanuit Wallonië tot diep in de kieskring BHV stemmen voor het Europees Parlement en voor de Senaat kunnen ronselen. Een federale kieskring zou het die partijen mogelijk maken om vanuit Wallonië tot in Oostende Vlaamse stemmen te ronselen. Dat zou compleet contradictorisch zijn.

Mijnheer de minister-president, is dit punt tijdens het Octopusoverleg ter sprake gekomen? Hebt u in dat geval verklaard dat hier in de ogen van de Vlaamse Regering geen sprake van kan zijn? Een federale kieskring zou immers een kieskring BHV in het kwadraat

zijn. Het zou me verbazen indien de Vlaamse Regering er zelfs maar aan zou denken om dit denkspoor te volgen en om de inrichting van een federale kieskring te gebruiken als een pasmunt voor de rechtmatige en zelfs door het Grondwettelijk Hof ondersteunde eis tot splitsing van de kieskring BHV. Ik zou graag uw standpunt hierover kennen.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, ik zou een korte bemerking willen maken. Ik begrijp de reden waarom bepaalde mensen voor een federale kieskring willen pleiten. Misschien dat andere sprekers hun inhoudelijke argumenten zullen aanhalen. Ik zou de partijen die voor een federale kieskring pleiten, willen vragen om eerst weer met hun geloofs- of ideologische broeders aan de andere kant van de taalgrens te fusioneren. Wat is nu in feite de meerwaarde van een kieskring waar de kiezer tussen twee socialistische of twee liberale partijen kan kiezen? Een federale kieskring staat gewoonweg haaks op de huidige maatschappelijke en politieke realiteit. Is het soms de bedoeling dat we binnenkort afdelingen van onze partijen aan de andere kant van de taalgrens moeten opzetten? Ik vraag iedereen om eerst in de eigen partij orde zaken te stellen en pas dan op die idee van een federale kieskring terug te komen.

De voorzitter: De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé: Ik heb tijdens een plenaire vergadering al eens de gelegenheid gehad om het standpunt van mijn partij over een federale kieskring naar voren te brengen. We zijn geen voorstanders van een federale kieskring. We vinden dit niet verantwoord. Instellingen moeten worden veranderd om de evoluties in de samenleving te volgen. De samenleving evolueert. De instellingen moeten zich hieraan aanpassen. We moeten niet het omgekeerde doen. We moeten geen instellingen creëren omdat we een bepaalde evolutie in de samenleving willen teweegbrengen. Dat is niet de goede omgang met de maatschappij en niet het juiste gebruik van de instellingen. Op die manier zouden we de samenleving geweld aandoen.

We stellen vast dat in onze samenleving twee publieke opinies zijn ontstaan. De partijen zijn gesplitst. We lezen elkaars kranten niet meer. We kijken niet naar elkaars televisiezenders. De politieke instellingen moeten zich meer en meer aan deze situatie aanpassen. Op die manier kunnen we de samenleving een dienst bewijzen.

Geen enkel federaal land heeft een federale kieskring. In alle federale staten zijn de kieskringen aan de grenzen van de deelstaten aangepast. Indien we een federaal land willen, heeft het geen zin een federale kieskring in te richten.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, in tegenstelling tot de vorige vraag om uitleg gaat het hier meer om een discussie tussen believers en non-believers. Ik heb respect voor de argumenten van de voorgaande sprekers, maar het gaat hier in feite om een discussie over de federale staat.

Indien we vaststellen dat de federale staat enigszins vastloopt en dat er twee publieke opinies zijn, kunnen we de conclusie trekken dat we de middelpuntvliedende kracht best zijn gang laten gaan of zelfs best nog versterken. Dat is een eerbare ingesteldheid. Het is evenwel niet de mening van de Open Vld. We kunnen immers ook de conclusie trekken dat we in een dergelijk cruciaal stadium best een discussie op gang brengen om de evolutie naar een rijpere federale staat mogelijk te maken.

Ik ben het eens met de stelling dat instellingen of institutionele hervormingen zelden in de geschiedenis een maatschappelijke invloed hebben uitgeoefend. Meestal is de situatie net omgekeerd. Er zijn evenwel tegenvoorbeelden. Mijn fractie verwacht in elk geval geen wonderen van een federale kieskring. In een groter geheel, zoals een Senaat waar de gemeenschappen elkaar nog meer dan nu ontmoeten, zou dit in een duidelijke en meer dan verdedigbare federale logica kunnen passen.

Mijnheer Van Hauthem, de Franstalige partijen belijden de idee van een federale kieskring, maar ze hebben er in feite schrik van. Ze vrezen dat de Vlamingen meer stemmen in het Franstalige landsgedeelte zouden halen dan vice versa. Vanuit dat opzicht gaan het om een dubbelzinnig gegeven. Indien we met de federale staat verder willen gaan, moeten we het debat ten gronde voeren. Ik weet evenwel niet of dit hier de uitgelezen plek voor een dergelijk debat is.

U hebt daarnet verklaard dat de idee van een federale kieskring in tegenspraak met de splitsing van de kieskring BHV zou zijn. We zouden zo een dergelijk probleem in het kwadraat creëren. Ik ben het daar niet mee eens. Ik erken wel dat er een onlosmakelijke band tussen de idee van een federale kieskring en de politieke consequenties van een dergelijke hervorming is. Het gaat hier niet om de technische consequenties. Dit debat is hier alleszins te beknopt voor.

Om weer een normale basis voor een goed nabuurschap te krijgen, is het absoluut noodzakelijk de kieskring BHV te splitsen. Die basis is er nu in elk geval niet. Dat maakt deel uit van het debat dat we daarnet hebben gevoerd. De lange vingers van het Brusselse stadsgewest rijken ver over de taalgrens heen en trekken allerlei gemeenten naar zich toe.

Indien het probleem van de kieskring BHV eenzijdig of ingevolge onderhandelingen zou worden opgelost,

zouden de kansen van een federale kieskring stijgen. Mijn affiniteit met België is niet zo groot. Ik geloof echter wel in een volwassen federale staat. De Open Vld en ikzelf zijn bereid om hier meer dan een lans voor te breken. We moeten deze zaken als onderdelen van een groter geheel zien. Het lijkt me niet nuttig de idee van een federale kieskring als een geïsoleerd gegeven te beschouwen. Bovendien is er momenteel aan Vlaamse zijde geen draagvlak.

Hoewel ik het standpunt van de Vlaamse Regering meen te kennen, ben ik benieuwd naar het antwoord van de minister-president. Deze discussie is in elk geval nog niet afgesloten.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, het geloof begint waar de rede eindigt. Een groot wijsgeer, meer bepaald Friedrich Hegel, heeft in het boek *Phänomenologie des Geistes* verklaard: “Das Wahre ist das Ganze.”

De idee van een federale kieskring is in het begin van 2007 door de Paviagroep onder de aandacht gebracht. De Paviagroep is een denktank van Vlaamse en Franstalige professoren van alle Belgische universiteiten. De premier heeft deze idee in zijn persoonlijke nota opgenomen.

In tegenstelling tot de vorige vraag om uitleg, gaat het hier om een materie waarover de resoluties van het Vlaams Parlement en het Vlaams regeerakkoord zich niet uitdrukkelijk uitspreken. Daar is in 1999 blijkbaar niet aan gedacht. *(Opmerkingen)*

Dat betekent dat ik minder houvast heb om deze idee te toetsen. Spijtig genoeg is hier toen niet aan gedacht, maar ik begrijp dat niemand toen vermoedde dat dit later aan de orde zou zijn. Tijdens de vergadering van de werkgroep op 1 februari 2008 is de idee van een federale kieskring alvast niet aan bod gekomen.

Ik zal proberen een argumentatie op te bouwen op basis van de elementen die in het kader van deze vraag om uitleg steek houden. De argumenten pro een federale kieskring zijn in elk geval niet nieuw. Om de federatie te versterken, zou een federerend element politici aan beide zijden van de taalgrens ertoe moeten aanzetten om rekening met de verzuchtingen van de andere taalgemeenschap te houden. Dat is de argumentatie die achter dit idee schuilt.

Ik wil hier benadrukken dat de idee van een federale kieskring moeilijk verenigbaar is met de algemene Vlaamse uitgangspunten en doelstellingen inzake de staatshervorming. Vlaanderen kiest voor een op een fundamentele tweeledigheid gebaseerd model. Het zwaartepunt bevindt zich hierbij veeleer bij de twee deelstaten dan bij de federatie. De inrichting van een

ationale kieskring staat tevens haaks op het Vlaamse streven naar kieskringen die met de taalgebieden samenvallen. Dat is een belangrijk argument om de splitsing van de kieskring BHV te eisen. Ik heb dat tijdens het Octopusoverleg uiteraard ter sprake gebracht. De elementen die ik net heb aangehaald, zijn niet expliciet in het Vlaams regeerakkoord of in de resoluties van het Vlaams Parlement opgenomen.

Ik wil hierbij opmerken dat de meeste federale staten en zeker de centrifugale federale staten geen federale kieskring hebben. Ook centripetale voorbeelden, zoals Duitsland, Zwitserland of de Verenigde Staten, kennen dit systeem niet. In deze landen worden volksvertegenwoordigers per kanton of deelstaat verkozen. Wat de Verenigde Staten betreft, is dit zelfs een zeer actueel onderwerp. Federale kieskringen bestaan, een zeldzame uitzondering niet te na gesproken, enkel in unitaire staatsvormen. *(Opmerkingen)*

Hoewel het Vlaams regeerakkoord of de resoluties van het Vlaams Parlement geen expliciet standpunten ter zake bevatten, kan ik op basis van de daarnet aangehaalde elementen enkel concluderen dat de inrichting van een federale kieskring niet in onze visie past.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik dank de minister-president voor zijn antwoord. *(Opmerkingen)*

We zullen nog wel zien of er een federale kieskring komt. Ik heb geprobeerd een verband met het Vlaams regeerakkoord te vinden. Het principe ‘splitsing zonder prijs’ lijkt een dergelijk verband. Telkens die idee ter sprake is gebracht, ging het om de splitsing van de kieskring BHV. Het gaat hier niet om een esoterisch idee om de federatie te versterken. Het verband met de splitsing is steeds gelegd.

Hoewel het er niet expliciet in staat, is er een link met het Vlaams regeerakkoord. Ik ben tevreden met het antwoord van de minister-president. Op basis van de achterliggende filosofie verwerpt hij de idee van een federale kieskring.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de werking en evaluatie van het decreet van 7 mei 2004 over de materiële organisatie en werking van de erkende erediensdiensten, georganiseerd op lokaal niveau

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het decreet van 7 mei 2004 betreffende de materiële organisatie en werking van de erkende erediensten hield een hele reeks vernieuwingen in. Dat de organisatie en de werking van de kerkfabrieken vernieuwd werd, was zeker een positief gegeven. Geen enkel bestuur kan immers blijven stilstaan, ook de erediensten niet. Een aanpassing van de regelgeving was dus aangewezen.

Daarnaast mag evenwel ook niet vergeten worden dat het hier om besturen gaat die bestuurd en gedragen worden door talrijke vrijwilligers. En voor een dergelijke organisatie was en is de aanpassing aan dit decreet zeker niet altijd een evident gegeven.

Het volgend jaar is, wat de verdere aanpassing en toepassing van dit decreet betreft, zeker cruciaal. De nieuwe financiële regels zullen immers voor alle eredienstbesturen in werking treden.

Mijnheer de minister, welke ondersteuning voor de eredienstbesturen hebt u voorzien bij de implementatie van het decreet van 7 mei 2004? Op welke wijze werd daarbij samengewerkt met de inrichtende machten van de erediensten? In welke mate worden deze inrichtende machten betrokken bij de uitwerking van de bij dit decreet horende uitvoeringsbesluiten?

Welke specifieke maatregelen werden genomen om de eredienstbesturen te ondersteunen bij de invoering van de nieuwe boekhouding? Wat zijn de ervaringen geweest bij de proefbesturen die dienaangaande werden aangesteld?

Hebt u enig zicht op de ervaring van de eredienstbesturen bij het opstellen van de meerjarenplanning 2008-2013? Zijn de eredienstbesturen erin geslaagd om dat tot een goed einde te brengen?

Hebt u al onderzoek laten verrichten naar de concrete ervaringen van de lokale besturen en de erediensten met de vernieuwingen die dit decreet met zich heeft meegebracht? Werden al de nodige initiatieven genomen om de werking van het decreet te evalueren?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, collega's, de vraagsteller wijst er terecht op dat het decreet van 7 mei 2004 betreffende de materiële organisatie en de werking van de erkende erediensten een ingrijpende wijziging inhoudt voor de werking van de eredienstbesturen. Ik ben mij daarvan bewust. Mede daarom heb ik verschillende initiatieven genomen om de besturen te ondersteunen bij de implementatie van dit decreet.

In de eerste plaats heb ik via een aantal omzendbrieven een omstandige uitleg gegeven over de uitvoering van het

decreet van 7 mei 2004. In concreto gaat het om de volgende omzendbrieven. Ten eerste is er omzendbrief BA/2005/01 en BA/2005/02 van 25 februari 2005 over de toepassing van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de materiële organisatie en de werking van de erkende erediensten, enerzijds georganiseerd op gemeentelijk niveau en anderzijds op provinciaal niveau. De erediensten georganiseerd op gemeentelijk niveau zijn de rooms-katholieke, de protestantse, de anglicaanse en de israëlitische erediensten, die op provinciaal niveau de orthodoxe en de islamitische erediensten. Omzendbrief BA/2006/04 van 10 maart 2006 verstrekt nadere toelichting bij het besluit van de Vlaamse Regering van 30 september 2005 waarbij de criteria voor de erkenning van de lokale geloofsgemeenschappen werden vastgesteld. Omzendbrief BB/2007/01 van 12 januari 2007 betreft de boekhouding van de besturen van de eredienst. Omzendbrief BB/2007/04 van 8 juni 2007 betreft vrijgave van de borg van de penningmeesters.

Deze omzendbrieven werden aan de kerkbesturen bezorgd en zijn ook raadpleegbaar op de website van het Agentschap voor Binnenlands Bestuur, www.binnenland.vlaanderen.be. Op deze website is tevens uitgebreide informatie terug te vinden over concrete vragen en antwoorden. Deze rubriek wordt systematisch aangevuld.

Verder werd er binnen de administratie een permanente werkgroep opgericht die de verschillende problemen die worden gedetecteerd met betrekking tot de uitvoering van het decreet van 7 mei 2004, onderzoekt en oplossingen aanbiedt aan de besturen. Deze werkgroep houdt zich tevens bezig met de eenvormige aansturing van de implementatie van het Eredienstendecreet, vestigt de aandacht van de besturen op verbeterpunten en werkt gerichte vorming uit.

Eveneens binnen de administratie werd een stuurgroep rooms-katholieke eredienst opgericht, die twee- à drie-maal per jaar vergadert met de bisdommen over de implementatie van het decreet, de nieuwe boekhouding en een aantal concrete items, zoals de gedeeltelijke hernieuwing van de kerkraden. Er werd gekozen voor een stuurgroep met de rooms-katholieke eredienst omdat deze eredienst het meest ervaring heeft met de werking van lokale geloofsgemeenschappen. De oplossingen die binnen deze stuurgroep worden aangereikt, zijn uiteraard ook van belang voor de andere eredienstbesturen. Zij werden ook op de hoogte gebracht van die ervaringen.

Bij de inwerkingtreding van het decreet van 7 mei 2004 werd een uitgebreide vorming georganiseerd voor de lokale kerkbesturen. In april 2007 werd eveneens vorming georganiseerd op provinciale vormingsdagen over de nieuwe financiële instrumenten die werden aangereikt door het decreet. Aan deze vormingsdagen hebben ongeveer 1100 mensen deelgenomen. Binnen-

kort organiseert het Agentschap voor Binnenlands Bestuur nog een specifiek vormingsinitiatief voor de islamitische geloofsgemeenschappen, waarvan ik de eerste zes moskeeën heb erkend op 22 december 2007.

Mijn administratie staat ook ter beschikking van de kerkbesturen voor het beantwoorden van diverse vragen en het verstrekken van advies. Dat gebeurt telefonisch, per mail enzovoort. We werken daarbij zeer klantvriendelijk.

Wat de nieuwe boekhouding betreft, wees ik al op de omzendbrief van 12 januari 2007, waarin deze regelgeving wordt toegelicht, en op de informatieronde waarbij in elke provincie de kernpunten van de nieuwe regels werden voorgesteld. Aansluitend daarop is de begeleiding vanuit het Agentschap voor Binnenlands Bestuur hoofdzakelijk vraaggericht verlopen.

De meest voorkomende vragen werden in de vorm van vraag en antwoord op de webstek van het agentschap geplaatst. Die vragenlijst wordt regelmatig geactualiseerd en aangevuld. De proefbesturen zijn een belangrijke informatiebron geweest om een beeld te krijgen van de vragen die rijzen bij het invoeren van de nieuwe regels. Dat maakte het mogelijk een aantal vragen al op de webstek op te nemen vooraleer het merendeel van de besturen van de eredienst met die vragen geconfronteerd werden.

De besturen van de eredienst hadden tot nog toe geen ervaring opgebouwd met het opstellen van een financiële planning die over meerdere jaren loopt. Het is dan ook evident dat het opstellen van de eerste meerjarenplannen grote inspanningen vraagt van deze besturen. Ook voor de gemeentebesturen zijn deze meerjarenplannen een leerproces, aangezien zij er eveneens voor het eerst mee worden geconfronteerd. Bovendien beschikken zij nu over een goedkeuringstoezicht, in plaats van hun vroegere adviserende bevoegdheid. Ten slotte is ook het overleg met de centrale besturen van de eredienst nieuw voor alle betrokkenen.

Deze vernieuwingen brengen onvermijdelijk met zich mee dat niet verwacht kan worden dat alle kansen die een dergelijk overleg bieden, meteen overal ten volle worden benut. Toch kunnen we vaststellen dat op de meeste plaatsen de besturen van de eredienst een behoorlijk meerjarenplan hebben opgesteld en daarover goede afspraken hebben gemaakt met het gemeentebestuur.

Wel zal het onvermijdelijk zo zijn dat vele meerjarenplannen in de loop van de komende jaren gewijzigd zullen worden, om de gemaakte afspraken te verfijnen en nieuwe gegevens in het meerjarenplan te verwerken. De ervaringen die de betrokken besturen intussen hebben opgedaan, zullen dan ten volle kunnen renderen.

Gelet op de korte periode sinds het in werking treden van het decreet, acht ik een grondige evaluatie nog te voorba-

rig. Wel bevatten de bevindingen van de permanente werkgroep erediensten en de stuurgroep met de rooms-katholieke erediensten reeds elementen die bij een latere evaluatie aan bod zullen komen. Het lijkt mij aangewezen hiermee in ieder geval te wachten tot na de gedeeltelijke hernieuwing van de raden, die in het voorjaar van 2008 op de agenda staat. Daarover leg ik eerstdaags ook een afzonderlijke omzendbrief aan de Vlaamse Regering voor. Daarnaast is het ook aangewezen te wachten tot na de volledige invoering van de financiële instrumenten, in casu de meerjarenplanning en de inpassing van de budgetten in die planning. De bedoeling is op het eind van 2008 een evaluatie door te voeren.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb met aandacht naar het uitgebreide antwoord geluisterd. Mijnheer de minister, ik had soms het gevoel dat u zich wat verdedigend opstelde. Misschien was die houding ook terecht. Ik ben schepen bevoegd voor de werking van de erediensten. In de stad waar ik woon, zijn er twaalf kerkfabrieken. Die rooms-katholieke kerkfabrieken hebben veel actieve vrijwilligers. En die kunnen wel degelijk omzendingbrieven lezen. De helft van die vrijwilligers is academisch gevormd. Ze hadden heel wat moeilijkheden om de decreetgeving, de uitvoeringsbesluiten en de omzendingbrieven toe te passen.

Mijnheer de minister, de problemen die het vaakst opduiken, zijn die in verband met de nieuwe boekhouding, de meerjarenplanning en de coördinatie van de verschillende kerkfabrieken inzake die meerjarenplanning. U hebt gezegd dat die meerjarenplanning na verloop van tijd zeker en vast moet worden aangepast. Dat is een juiste analyse.

Bij mijn gesprekken bleek wel dat de stedelijke administratie en kerkbesturen de contacten met de centrale administratie als positief ervaren. De vragen worden heel snel beantwoord. Toch wil ik er op wijzen dat de kerkfabrieken met vrijwilligers werken en niet met professionelen. U weet ook dat zij hun taak vervullen tijdens hun vrije tijd. Zorg er alstublieft voor dat niet te veel van die goedmenende vrijwilligers afhaken tijdens de eerste jaren.

Ik neem er akte van dat u een grondige evaluatie in het vooruitzicht stelt. Dat is heel belangrijk. Ik hoop dat wordt gezorgd voor een voldoende voorafgaande bevraging, zodat in de evaluatie van 2008 voldoende rekening wordt gehouden met wat leeft bij de basis.

Minister Marino Keulen: Mijnheer De Meyer, gewoonlijk stelt de heer Peumans hierover vragen. (*Gelach/Rumoer*)

In deze commissie zijn we het altijd over één zaak eens geweest: we werken heel klantvriendelijk en we doen

er alles aan om de vrijwilligers in de kerkbesturen op een heel laagdrempelige manier met raad en daad bij te staan. Dat gebeurt via mail, via de telefoon, via vormingssessies. Ik wil me niet verdedigen. Ik zeg met trots dat een dergelijke hervorming, die een grote impact heeft, op de meest klantvriendelijke manier wordt ondersteund en begeleid door het centrale bestuur. De administratie neemt haar coachende en ondersteunende rol voor de lokale besturen en derden, zoals kerkbesturen en intercommunales, ten volle waar.

De taak wordt verricht door vrijwilligers, die meestal al een zekere leeftijd hebben. Net daarom werd gekozen voor heel eenvoudige systemen. We willen immers vermijden dat de schaarse vrijwilligers die dit soort werk willen verrichten, afhaken.

We zitten nu in een leerproces. Daar gaan altijd wat groeipijnen en kinderziekten mee gepaard. Waar mogelijk zullen we de problemen die vaak terugkomen, aanpakken.

Ik zit nu zelf ook al 20 jaar in de gemeentepolitiek. Het gaat hier om een sector waar heel wat gemeenschaps-geld naartoe gaat. De werkingskosten en investeringskosten zijn niet gering. Terecht wordt geïnvesteerd in die gebedshuizen, al was het maar omdat die vaak de enige echte culturele patrimonien zijn op het grondgebied van bepaalde stads- en gemeentebesturen. Ondanks het feit dat we laagdrempelig en gebruiksvriendelijk werken, rekenen we toch op een bepaalde mate van professionalisme. Er wordt immers gewerkt met heel wat belastinggeld. We vinden allemaal dat dat geld op een goede manier moet worden aangewend.

Mijnheer De Meyer, ik deel echter uw bekommernis. We zijn daar op het terrein dag na dag mee bezig. Bij dezen breng ik dan ook hulde aan de Administratie Binnenlands Bestuur, die wat ik hier zeg, omzet in de praktijk.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, ik kan u volgen als u zegt dat de Vlaamse administratie klantvriendelijk en laagdrempelig werkt. Ik ben het er echter niet mee eens dat de uitvoeringsbesluiten en omzendbrieven eenvoudig zijn. Als de stedelijke administratie aan de provincie en de Vlaamse administratie informatie vraagt over bepaalde zaken, blijkt dat het soms twee of drie dagen duurt vooraleer ze op dezelfde golflengte zitten. Mocht alles zo eenvoudig zijn, dan zou die informatie op 10 minuten kunnen worden gegeven.

Minister Marino Keulen: Mijnheer De Meyer, het duurt enkele dagen omdat we de antwoorden op elkaar afstemmen, zodat we overal eenduidige antwoorden geven. We willen interpretatieverschillen zoveel mogelijk vermijden.

Voor ons is het ook nieuw. We proberen te zorgen voor een eenduidige, heldere en transparante regelgeving. De impact is groot. Perfect zal het allemaal wel niet zijn. Aan beide zijden is de goede wil wel aanwezig.

De heer Jos De Meyer: Ik zal met de heer Peumans afspreken hoe we de zaak in de commissie kunnen opvolgen. *(Gelach)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de eventuele versoepeling van de zogenaamde omzendbrief-Peeters in het licht van het overleg tussen de Vlaamse Regering en de Octopuswerkgroep

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, we hebben daarnet al de gelegenheid gehad aan minister-president Peeters een aantal vragen te stellen over de zogenaamde communautaire of convergentienota van de federale premier. Natuurlijk is dat geen louter persoonlijk document. Het vormt een denkkader voor een eventuele verdere staatshervorming.

Mijnheer de minister, een van de elementen in de convergentienota heeft betrekking op de omzendbrief-Peeters. In de nota aan de koning staat: "Naast de drie bovenvermelde vraagstukken" – en dan gaat het onder andere over het minderhedenverdrag dat goedgekeurd zou moeten worden – "zou het wenselijk zijn in het kader van een globale pacificatieregeling ook een verduidelijking van de bestuurstaalwet door te voeren in die zin dat de zogenaamde taalfaciliteiten blijven gelden voor zover de belanghebbende daar op een vastgesteld tijdstip om verzoekt. Zulks zou eenmalig, één keer per jaar of bij iedere aanvang van de gemeentelijke legislatuur kunnen zijn."

Mijnheer de minister, wat is daar de bedoeling van? Als dit wordt gerealiseerd, dan betekent dat niet alleen een uitholling van de omzendbrief-Peeters, maar van de taalwetgeving zelf. Die omzendbrief geeft een bepaalde interpretatie van een bestaande taalwetgeving. De Vlaamse overheid heeft gedurende zeven jaar een juridische strijd gevoerd om van de Raad van State te verkrijgen dat die omzendbrief de juiste interpretatie geeft van de bestaande taalwetgeving. Het zou me verbazen dat de Vlaamse Regering na zeven jaar juridische strijd bereid zou zijn na te denken over dergelij-

ke onderhandelde oplossing inzake BHV. Dit voorstel betekent een afzwakking en een nieuwe interpretatie van de bestaande taalwetgeving.

In het Vlaams regeerakkoord en de engagementsverklaring aan de burgemeesters staat zeer duidelijk dat geen prijs mag worden betaald voor de splitsing van BHV. De Vlaamse Regering pleegt overleg in de Octopuswerkgroep. Is dit thema al aan bod gekomen tijdens het overleg? *(Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck)*

Mijnheer Van Dijck, we hebben nu de tekst gekregen. U hebt de tijd om alles te lezen. Ik zal ondertussen wel de vragen opstellen! *(Gelach)*

Mijnheer de minister, indien dat niet het geval is, wat is dan het standpunt van de Vlaamse Regering over het afwakken van de omzendbrief-Peeters en het uithollen van de taalwetgeving zelf?

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer Van Hauthem, het verwondert me dat u die vraag stelt aan minister Keulen. Hij heeft drie burgemeesters niet benoemd omdat ze de omzendbrief niet gerespecteerd hebben. Zelfs de Raad van Europa houdt er zich nu mee bezig. Het is spijtig dat u als Vlaming en Vlaams parlements lid hierover een vraag stelt. De minister heeft al gezegd dat hij het "spuugzat" is.

De heer Joris Van Hauthem: Aan wie moet ik het dan wel vragen? Of mag ik het niet vragen?

De heer Eric Van Rompuy: U moet die vraag aan premier Verhofstadt stellen.

De heer Joris Van Hauthem: Die komt niet naar de Senaat. Hij wil die afschaffen. Ik zal de vraag aan minister Letermé stellen.

De heer Eric Van Rompuy: Ik heb uw eerste vraag gemist. Bij al die vragen probeert u echter de indruk te wekken alsof de Vlaamse Regering toch voorstander zou zijn van een federale kieskring, of de uitbreiding van Brussel, of dat minister Keulen toch de omzendbrief wil intrekken.

De heer Joris Van Hauthem: Volgens u moet ik dus geen vragen meer stellen!

De heer Eric Van Rompuy: Jawel. U moet ze echter aan iemand anders stellen.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer Van Rompuy, ik heb de regering niet aangevallen. Ik heb enkel gezegd wat er op tafel ligt. Ik heb gevraagd wat het standpunt van de Vlaamse Regering is. Ik zou graag weten wat ze daarover denkt, of ze dat een mogelijke pasmunt vindt. Ik hoop dat minister Keulen me antwoordt dat dit niet het geval is.

De heer Eric Van Rompuy: Ik heb het volste vertrouwen in het antwoord van minister Keulen. Hij bewijst elke dag dat hij dat vertrouwen waard is. De weigering om de drie burgemeesters te benoemen, bewijst dat de minister de omzendbrief onverkort handhaaft en dat hij er zelfs sancties aan verbindt. Ik sluit me dan ook aan bij het mogelijke antwoord van de minister. *(Gelach)*

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, ik begin met de zin waarmee ik eigenlijk wilde eindigen. Het standpunt van de Vlaamse Regering blijft ongewijzigd. *(Opmerkingen)*

De heer Van Hauthem heeft naar de convergentienota van premier Verhofstadt verwezen. Zoals geweten, bevat die nota een persoonlijke input voor de werkzaamheden ter voorbereiding van het overleg dat op het federale bestuursniveau over een nieuwe fase in de staatshervorming wordt gevoerd. In het kader van dit overleg zijn tevens de ministers-presidenten van de gewest- en gemeenschapsregeringen gehoord. De minister-president van de Vlaamse Regering heeft in dit verband overigens zelf een nota ingediend.

In die nota heeft hij namens de Vlaamse Regering het volgende standpunt over de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde ingenomen: "Ik wil hier ook wijzen op een aantal specifieke aandachtspunten die we in de discussies over een staatshervorming in herinnering willen brengen. Ik vernoem uitdrukkelijk het territorialiteitsbeginsel en het principe van niet-inmenging. Het beginsel van territorialiteit neemt een fundamentele plaats in het Belgisch staatsrecht. Het werd grondwettelijk verankerd door België in te delen in vier taalgebieden en het Grondwettelijk Hof heeft de exclusieve territoriale bevoegdheidsverdeling uitdrukkelijk bevestigd. Binnen eenzelfde territorium is maar één overheid bevoegd met uitsluiting van elke andere overheid. Dit impliceert dat de overheden geen initiatieven kunnen ontwikkelen op elkaars grondgebied. De splitsing van het kies- en gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde is in dit verband een belangrijke Vlaamse eis omdat de huidige regeling geen rekening houdt met de grondwettelijke indeling van het land in taalgebieden, zoals bepaald in artikel 4 van de Grondwet. De Vlaamse overheid verwerpt dan ook elk initiatief dat ingaat tegen onze vraag naar respect voor het Nederlandstalige karakter van de rand rond Brussel en de territoriale integriteit van Vlaanderen. Ik wil sterk benadrukken dat we geen enkel initiatief zullen dulden dat ertoe leidt dat het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt uitgebreid, of dat de Franse Gemeenschap bevoegdheden krijgt in Vlaanderen." Dit standpunt van de minister-president is identiek aan het standpunt dat in het Vlaams regeerakkoord voor de periode 2004-2009 is opgenomen.

Ter gelegenheid van de aanvullende regeringsverklaring van 18 mei 2005 heb ik op 8 juli 2005 zelf een nieuwe omzendbrief uitgevaardigd. Die omzendbrief bevat duidelijke instructies aan de gemeentebesturen met betrekking tot de interpretatie van de omzendbrief-Peeters en de omzendbrief-Martens na de arresten van de Raad van State van 23 december 2004. Ik heb de door de Raad van State bevestigde interpretatie in de nieuwe omzendbrief volledig hernomen.

Ter gelegenheid van de organisatie van de gemeente- en provincieraadsverkiezingen van 8 oktober 2006 heb ik de noodzaak van een correcte toepassing van de bestuurstaalwetgeving nogmaals in herinnering gebracht. Men mag het altijd eens aan de afgewezen kandidaat-burgemeesters van Kraainem, Linkebeek of Wezembeek-Oppem vragen. Bijgevolg blijft het standpunt van de Vlaamse Regering ongewijzigd.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Het is altijd goed eens te horen wat de Vlaamse Regering denkt. Er kan nog steeds aan de taalwetgeving worden gemorrelt. Om dat te verhinderen, kunnen we eventueel een belangenconflict inroepen. De politieke partijen zullen dat moeten doen. Het gaat hier immers om federale wetgeving. Het lijkt me niet onlogisch dat ik vraag wat de Vlaamse Regering van dit denkspoor vindt.

We hebben het antwoord van de minister gehoord. De Vlaamse Regering blijft bij haar standpunt. De omzendbrief blijft wat hij is. Ik ben blij dat de minister de premier op deze manier terugfluit.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Ik ben ook blij met het antwoord van de minister. Bovendien ben ik blij dat het Vlaams Belang ook eens blij is. *(Gelach)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de stand van zaken bij de uitwerking van het OCMW-maxidecreet

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, naar aanleiding van de goedkeuring van het Gemeentedecreet is door middel van een decreet van 7 juli 2006 tevens een

kleine aanpassing aan de OCMW-wetgeving doorgevoerd. Die aanpassing was vooral bedoeld om de bestuurlijke organisatie van de OCMW's volgens de in het Gemeentedecreet opgenomen principes te laten verlopen. De aanpassingen met betrekking tot het personeel, de financiën en het toezicht bleven evenwel beperkt. Er is toen afgesproken dat er een tweede decreet, het OCMW-maxidecreet, zou komen om de bestuurlijke organisatie met betrekking tot het personeel, de financiën en het toezicht te regelen.

Momenteel wordt dit tweede ontwerp van decreet op basis van een op 5 oktober 2007 door de Vlaamse Regering goedgekeurde conceptnota uitgewerkt. Het zou de bedoeling zijn het ontwerp van OCMW-maxidecreet in de loop van de komende maanden door het Vlaams Parlement te laten behandelen. Ik heb vernomen dat het ontwerp van decreet nog voor het zomerreces zou worden ingediend en eventueel door het Vlaams Parlement zou worden goedgekeurd. Het is me evenwel niet duidelijk in welke fase de voorbereidende werkzaamheden zich momenteel bevinden.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken? Binnen welke termijn zult u dit ontwerp van decreet indienen, zodat wij het hier kunnen bespreken? We staan hier te popelen om ontwerpen van decreet te behandelen. *(Opmerkingen)*

We moeten hier meer doen dan vragen stellen en antwoorden geven. *(Opmerkingen)*

Hoe hebt u de voorbereiding van dit ontwerp van decreet concreet gestalte gegeven? Bent u erin geslaagd de vertegenwoordigers van de gemeenten en van de OCMW's alsnog bij deze voorbereidingen te betrekken? Ik heb alvast wisselvallige signalen uit het middenveld ontvangen.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me in grote mate aan bij de vraag om uitleg van de heer Verfaillie. Het OCMW-maxidecreet moet zo goed mogelijk worden uitgewerkt. Hopelijk zal het ontwerp van decreet hier binnenkort ter bespreking voorliggen. Het is belangrijk dat het ontwerp van decreet binnen een redelijke tijdsspanne aan deze commissie wordt voorgelegd. Het is echter nog belangrijker dat we hierbij zorgvuldig te werk gaan. Ik bedoel dat we alle geleidingen en alle personen die hier op het werkveld iets mee te maken hebben, moeten consulteren. Dat omvat de gemeentebesturen. Indien dit ontwerp van decreet wordt goedgekeurd, heeft dat repercussies voor de gemeentebesturen. Het is van het grootste belang alle geleidingen nauwkeurig te consulteren.

Ik neem aan dat de consultaties en de besprekingen al geruime tijd aan de gang zijn. Wanneer mogen we ons

aan dit ontwerp van decreet verwachten? Zijn de besprekingen met de vertegenwoordiger van de steden, gemeenten en OCMW's, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) al afgerond? Zo neen, in welk stadium bevinden die besprekingen zich?

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, mijn vraag zit op dezelfde lijn. Er is allicht al veel met verschillende koepels vergaderd. De belangrijkste van deze koepels is ontegensprekelijk de VVSG. Ik zou de minister echter willen vragen het Vlaams Parlement in het algemeen en deze commissie in het bijzonder hun werk te laten doen. We mogen de zaken niet forceren. De teksten worden nu al maandenlang voorbereid. Ook wij moeten over de nodige tijd beschikken om onze eigen mensen op het werkveld te consulteren alvorens een definitief oordeel te vellen.

Dat betekent niet dat we de zaak op de lange baan willen schuiven. We onderschrijven het voornemen van de minister het ontwerp van decreet voor het zomerreces ter goedkeuring aan het Vlaams Parlement voor te leggen. Dat moet evenwel met respect voor het parlementair werk gebeuren. We moeten de kans krijgen onze tentakels over de verschillende steden en gemeenten te spreiden.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, het betreft hier een belangrijke materie. Ik wil hier wel benadrukken dat het om een organiek ontwerp van decreet gaat. Het ontwerp van decreet is niet bedoeld om de inhoudelijke werking van de OCMW's te regelen. Het is in feite een goede zaak dat deze vraag om uitleg wordt gesteld. Vragen betekenen voor een minister steeds een kans om zijn beleid te verklaren.

De voorbereidingen zijn stilaan in de eindfase beland. Mijn kabinet en de administratie hebben de voorbije maanden hard gewerkt om gedegen teksten op te stellen. Het betreft hier een ontwerp van decreet en een memorie van toelichting. Beide teksten zijn uiteraard gebaseerd op de conceptnota die de Vlaamse Regering op 5 oktober 2007 heeft goedgekeurd. Ze zijn door het advocatenkantoor Stibbe op hun juridische waarde gescreend. Ze zijn met de VVSG en in een interkabinettenwerkgroep besproken.

Het is de bedoeling het voorontwerp van decreet nog in de loop van deze maand ter principiële goedkeuring aan de Vlaamse Regering voor te leggen. Hoe sneller, hoe liever. De voorbereidingen zijn evenwel nog niet volledig afgerond. Bovendien vind ik de stelling van de heer Maes bijzonder eerbaar. Volksvertegenwoordigers moeten de kans krijgen om in de nodige terugkoppeling te voorzien. Overleg met de lokale mandatarissen, met de

lokale afdelingen en de lokale partijleden die bij de werking van het OCMW betrokken zijn, is hierbij essentieel. Dat kan de kwaliteit van onze werkstukken enkel bevorderen. Hierna kan het voorontwerp van decreet aan de diverse adviesraden en aan de Raad van State worden voorgelegd. We volgen hierbij de klassieke procedure. Afhankelijk van de ontvangen adviezen en van de opmerkingen van de Raad van State, hoop ik het voorontwerp van decreet in de loop van april 2008 definitief door de Vlaamse Regering te laten goedkeuren. In dat geval zou het immers, zoals afgesproken, nog voor het zomerreces door het Vlaams Parlement kunnen worden behandeld.

De teksten zijn op de door de Vlaamse Regering goedgekeurde conceptnota gebaseerd. Ze zijn voor een juridische screening aan het advocatenkantoor Stibbe voorgelegd. Dit kantoor heeft destijds geholpen het Gemeentedecreet en het Provinciedecreet vorm te geven. De teksten zijn, net als de conceptnota, tevens met de VVSG besproken. Er is overleg met de meerderheidscoördinatoren geweest. Ik denk dat we alle stappen volgen die we moeten volgen vooraleer een dergelijk werkstuk hier kan worden besproken en hopelijk kan worden goedgekeurd.

De heer Verfaillie heeft daarnet opgemerkt dat we hier meer moeten doen dan enkel vragen stellen en antwoorden geven. Ik denk dat deze commissie een hoge decreetale productiviteitsgraad heeft. Dat is de verdienste van de commissieleden van de meerderheid en van de oppositie. Hier heerst een goede parlementaire cultuur. Er wordt hier veel gedebatteerd. Soms is er ook ruimte voor een kwinkslag of voor een kritische ondervraging.

Het is alleszins mijn bedoeling binnen enkele maanden een ontwerp van decreet aan het Vlaams Parlement voor te leggen. Ik hoop dat dit ontwerp van decreet nog voor het zomerreces zal worden goedgekeurd.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Ik dank de minister voor zijn omstandig antwoord. Ik heb daarnet gewoon getracht een zekere bezorgdheid te uiten. We zijn nu halverwege februari 2008. Het zomerreces is nog een heel eind van ons verwijderd. Ik wil echter vermijden dat we dit ontwerp van decreet op dezelfde manier als het Gemeentekiesdecreet zullen moeten behandelen. Ik weet dat dit decreet onder tijdsdruk tot stand is gekomen. Tussen de vorming van de Vlaamse Regering en de gemeenteraadsverkiezingen bevond zich nu eenmaal niet veel tijd. Bovendien was een nieuwe meerderheid tot stand gekomen. Nieuwe bazen, nieuwe wetten. Die regel geldt ook hier. Ik wil in elk geval vermijden dat we dit ontwerp van decreet in mei 2008 nog snel moeten afhandelen. We moeten hier uitgebreid over discussiëren. We moeten hoorzittingen organiseren. We moe-

ten degelijk werk leveren. Ik hoop dan ook dat het ontwerp van decreet zo snel mogelijk zal worden ingediend. Dit moet ons de mogelijkheid bieden om voldoende tijd uit te trekken en om de teksten met de nodige omzichtigheid te behandelen.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Verfaillie, ik volg de geijkte procedure. Ik kom graag met teksten naar het Vlaams Parlement. Al het decreetgevend werk dat hier al is verricht, is steeds met een ruime bevraging en met hoorzittingen gecombineerd. Ik heb nooit begrepen waarom iemand het anders zou willen aanpakken. Hoorzittingen maken ons slimmer en verhogen de kwaliteit van ons werk. Wat dat betreft, zijn we lot- en bondgenoten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de spanningen in een aantal gemeenten als gevolg van een herverdeling van schepenbevoegdheden

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de voorzitter, tijdens de voorbereidingen van het Gemeentedecreet hebben we hier over de aanduiding van de schepenen gediscussieerd. Toen is onder meer besloten dat schepenen, tenzij in de akte van voordracht een einddatum van hun mandaat staat vermeld, voor de volledige duur van een legislatuur worden benoemd. Dat houdt in dat schepenen niet kunnen worden afgezet. Ze kunnen enkel zelf ontslag nemen of in zeer extreme omstandigheden door de minister of door de gouverneur tot ontslag worden gedwongen. Dat laatste is enkel mogelijk indien de betrokkenen ernstige misdrijven hebben gepleegd. Indien binnen een college van burgemeester en schepenen onenigheid ontstaat, indien een schepen van partij verandert of indien de politieke verhoudingen binnen een gemeentebestuur op een andere manier wijzigen, kan niemand een schepen tot aftreden dwingen.

In een aantal gevallen ontnemt het gemeentebestuur de schepenen die zich in een dergelijke situatie bevinden, gewoon hun bevoegdheden. Op zich lijkt dit niet zo erg. Mijns inziens komt dit de bestuurbaarheid van een gemeente evenwel niet ten goede. Dat geldt vooral indien dit al tijdens het eerste jaar van de legislatuur gebeurt. Ik heb gemerkt dat dit in bepaalde gemeenten in Limburg en in Oost-Vlaanderen al is gebeurd. Ik veronderstel dat in de andere Vlaamse provincies ook al problemen binnen de meerderheden zijn gesignaleerd. Dat leidt soms de facto tot het ontstaan van wisselmeerderheden. Bovendien worden gemeenteraadsleden zonder decretaal omschreven

bevoegdheden soms bij een soort schaduwcollege betrokken. Ze worden hier niet voor betaald. De mensen die wel worden betaald om die functie uit te oefenen, mogen echter niet eens meer aan de werkelijke besluitvorming of aan de uitvoerende macht participeren. Mij lijkt dat een ongezonde situatie. Tijdens de bespreking van het Gemeentedecreet is deze opmerking enigszins weggelachen. De meeste mensen waren toen van mening dat het om echte uitzonderingssituaties ging. Ik stel echter vast dat dergelijke problemen ondertussen al in een aantal gemeenten zijn gerezen.

Hetzelfde geldt in zekere zin voor de fracties in de gemeenteraad. Wat de bestuurbaarheid van de gemeenten betreft, lijkt dit misschien wat minder ernstig, maar gemeenteraadsleden die van partij veranderen, kunnen eigenlijk niet van fractie veranderen. De fracties worden immers bij het begin van elke legislatuur vastgelegd.

Ik veronderstel dat ik hier niet te veel op de moeilijkheden binnen de Open Vld moet alluderen. Een aantal leden van die partij zijn naar Lijst De Decker vertrokken. *(Opmerkingen/Gelach)*

Vroeger had CD&V hier het meest last van. Dat verschuift blijkbaar van partij naar partij. Het is geen partijpolitieke kwestie. Dergelijke problemen rijzen in alle goede families. *(Gelach)*

Het resultaat blijft echter hetzelfde. Een gemeente kan hierdoor relatief onbestuurbaar worden. Het lijkt me niet gezond bevoegdheden van schepenen af te nemen. In de aanloop naar gemeenteraadsverkiezingen ontstaan strubbelingen altijd wat makkelijker. In sommige gevallen zou deze situatie echter vier of vijf jaar kunnen aanslepen.

Mijnheer de minister, hoe zit het eigenlijk met de bevoegdheidsverdeling? Kan een gemeentebestuur een schepen zomaar zijn bevoegdheden ontnemen? Lijkt dit u een gezonde situatie? Hoe zit het met de schaduwcolleges? *(Rumoer)*

Lijkt het u niet beter dergelijke problemen door middel van aanpassingen aan het Gemeentedecreet op te lossen? Kunnen we niet in een constructieve motie van wantrouwen voorzien? Kan de regeling met betrekking tot het vormen van fracties niet worden versoepeld?

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, ik ben nu al bijna tien jaar burgemeester. De heer Tavernier zal dat allicht nooit beleven. *(Opmerkingen)*

Ik heb op dat vlak nog nooit enig probleem gehad. Het lokale niveau is het niveau waar besturen op de meest

rustige manier gebeurt. Daar wordt zeer goed bestuurd.
(Opmerkingen)

De mensen hebben het meeste vertrouwen in het lokale bestuur. Er zijn 308 gemeenten met 5, 6 of 7 uitvoerend mandatarissen. Er zijn dus 2000 tot 2500 schepenen en burgemeesters. U moet niet alles veralgemenen en doen alsof er zich in elke gemeente een probleem stelt. Onze partij is absoluut geen vragende partij voor een constructieve motie van wantrouwen. We zijn daar tegen omdat we niet willen dat lokale bestuursmeerderheden worden gekoppeld aan federale of Vlaamse bestuursmeerderheden. Mijnheer Tavernier, u weet net zo goed als ik dat het absoluut niet moeilijk is om in een gemeente een constructieve motie van wantrouwen in te dienen tegen een bepaalde schepenen en die weg te stemmen om een drogreden. De lokale besturen zijn verkozen voor zes jaar. Het is het niveau waar de mensen het meeste vertrouwen in hebben. Laat de lokale besturen verder besturen zonder in te gaan op de suggesties van de heer Tavernier.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de laatste vraag van de heer Tavernier. Bepaalde situaties doen zich voor, maar wat kan de minister daaraan doen? In feite niets. Ik moet uiteraard niet antwoorden in plaats van de minister.

Bij de bespreking van het Gemeentedecreet is dit ook aan bod gekomen. We hebben toen amendementen ingediend die pleitten voor een constructieve motie van wantrouwen. Het kan niet dat een schepenen waarvan een hele grote meerderheid van de gemeenteraad vindt dat hij niet meer kan functioneren, niet kan worden vervangen. De enige mogelijkheid blijft dan om de bevoegdheden af te nemen. Dat is geen gezonde situatie. Mijnheer Verfaillie, we hebben daar toen lang over gediscussieerd, maar het argument dat u nu aanhaalt, heb ik toen niet gehoord. Ik heb dat in de loop van de voorbije jaren nog nooit gehoord. We moeten vertrouwen hebben in het lokale bestuur.

Om een dergelijk probleem structureel aan te pakken, moet het Gemeentedecreet worden gewijzigd, waarbij de mogelijkheid wordt geboden om een schepenen via een constructieve motie van wantrouwen te vervangen door iemand anders. Dat is de enige logische conclusie uit de voorbeelden van de heer Tavernier.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, hoewel ook ik geen onmiddellijke voorstander ben van een constructieve motie van wantrouwen, vind ik de vraag van de heer Tavernier belangrijk. Er wordt hier steeds gepraat over iemand met

een uitvoerend mandaat, zoals een schepenen. Ik wil een ander voorbeeld geven. Stel dat iemand binnen twee jaar schepenen zal worden en dat dit vermeld staat in de voordrachtsakte. Die persoon is nog geen schepenen, maar zal het wel worden. Stel dat die persoon ondertussen van partij verandert. Wat gebeurt er dan? Het kan toch niet dat die persoon binnen die bestuursmeerderheid toch schepenen wordt. Daar stelt zich een zeer groot politiek en wetgevend probleem, waar iets aan moet kunnen worden gedaan. Dit is een anomalie.

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de vorige sprekers. De verdeling van de bevoegdheden van de schepenen kan voor problemen zorgen. Ik wil wijzen op het specifieke geval van de faciliteitengemeenten waarbij er een rechtstreekse verkiezing is van de schepenen. Die moeten wel met elkaar werken. Dat is soms zonder coalitie en vaak gaat het een schepenen uit de oppositie. Het zou kunnen dat de schepenen van de oppositie maar wat prulbevoegdheden krijgt. Er zou over moeten worden nagedacht wie er omwille van het goed bestuur van de gemeente uiteindelijk trancheert. Het zou niet mogen dat mensen blijven discussiëren of dat het het alleenrecht van de burgemeester wordt om alles te beslissen. Ik sluit me dan ook aan bij de vraag van de heer Tavernier.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij deze vraag om uitleg, maar relativeer ze ook. Het is niet omdat er her en der iets gebeurt, dat er iets moet worden ingevoerd dat nog veel meer zou teweegbrengen. In bepaalde gemeenten zijn er discussies en komen er wijzigingen in de portefeuilles. Die wijzigingen gebeuren soms ook zonder dat er ruzie is. Een college neemt een collegiale beslissing. Een schepenen van Sociale Zaken bestaat eigenlijk niet. Het enige dat vastligt, is dat de voorzitter van het OCMW zijn rechten heeft. Al de rest kan bij manier van spreken elke week worden gewijzigd. Niemand heeft ooit stilgestaan bij het voorbeeld dat is gegeven. Ik ken één gemeente op de 308 die in dit geval is. Misschien kunnen we daar iets aan doen in de toekomst. Het invoeren van een constructieve motie van wantrouwen neemt echter een beschot weg waardoor zich nog meer dergelijke gevallen kunnen voordoen. Door het feit dat er een legislatuurcollege en -gemeenteraad is, houden sommigen zich misschien in. Vaak kunnen de plooiën terug worden gladgestreken. Ik ben niet voor een constructieve motie van wantrouwen omdat dat de zaken nog kan verergeren.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de minister, ik deel in grote lijnen de visie van de heer Maes. We mogen

niet vergeten dat het college in eerste instantie een collegiaal orgaan is. Door de veelheid aan taken van de gemeente nemen veel schepenen, los van hun opdracht, hun verantwoordelijkheid op in vzw's of andere. In bepaalde gemeenten zijn vzw's actief met betrekking tot sport waarbij de schepenen van Sport het voorzitterschap waarneemt. In een vzw voor kinderopvang neemt vaak de schepenen met die bevoegdheden het voorzitterschap waar. Dat veroorzaakt wel een spanningsveld wanneer iemand niet meer optimaal functioneert in de ploeg. Het belangrijkste is dat een college – en het woord zegt het zelf – een collegiaal orgaan is waarin een schepenen individueel gezien geen bevoegdheden heeft.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Tavernier, dit is duidelijk een goede vraag want iedereen heeft er een mening over en iedereen voelt zich er door aangesproken. Mijnheer van Eyken, ik zou een beetje stout kunnen zeggen dat u eigenlijk pleit voor het opheffen van de federale voogdij over de faciliteitengemeenten. Zoals u weet, hebben we daar heel weinig impact op. Dat is een federale bevoegdheid. Voor mij zeker en vast niet gelaten om daar ook als gewestoverheid de volle verantwoordelijkheid over te krijgen.

Mijnheer De Meulemeester, u had het over mensen die op een bepaalde datum zullen toetreden tot het schepencollege, maar die van partij wisselen nadat de voordracht is ingediend. Dat gaat eigenlijk in tegen de geest van het Gemeentedecreet. Daarin willen we overloperij tegen gaan. We proberen op alle mogelijke manieren te sanctioneren. Als je wordt voorgedragen door een groep en achteraf een conflict krijgt – wat des mensen is –, dan zou je uit jezelf van dat ambt moeten afzien. We moeten nagaan wat we daaraan kunnen doen omdat het tegen de filosofie van het Gemeentedecreet ingaat. Dat kan niemand loochenen.

Mijnheer Tavernier, dan kom ik bij uw vragen. We kunnen een schepenen hoogstens bij tuchtmaatregel afzetten. Dat gebeurt meestal naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling. Op basis van interne politieke strubelingen kunnen we niet zomaar iemand aan de kant schuiven. Bovendien gaat het vaak om toestanden waarbij iedereen zijn waarheid heeft. Als buitenstaander kan je daar alleen maar getuige van zijn, akte van nemen en hopen dat de bestuurbaarheid gewaarborgd blijft. Bij mijn weten is in de 308 gemeenten, ook in Alken, de bestuurbaarheid gewaarborgd. Gebeuren de essentiële dingen? Wordt het personeel betaald? Worden bouwvergunningen afgeleverd? Draaien en werken de diensten? Kan de bevolking rekenen op de dienstverlening?

De problematiek die u aanhaalt is niet nieuw. Ten opzichte van de periode voor het van kracht worden van het Gemeentedecreet is de regelgeving inzake de positionering en de bevoegdheidstoewijzing aan het college niet

gewijzigd. De heer Maes heeft een terechte opmerking gemaakt. We denken vaak fout. Een schepenen van Financiën, van Openbare Werken en Cultuur bestaat niet. Iemand is eerste schepenen, tweede schepenen, derde schepenen of vierde schepenen en er wordt collegiaal beslist.

Ik heb tot op vandaag ook geen aanwijzingen of klachten ontvangen waaruit zou moeten blijken dat problemen in verband met een herverdeling van bevoegdheden van schepenen geleid zouden hebben tot onbestuurbaarheid in bepaalde gemeenten. Vanzelfsprekend verneem ik, samen met u, dat het hier en daar rommelt in enkele colleges. Dat is geen nieuw gegeven. Waar mensen samenwerken en daarbij soms afwijkende visies hebben op sommige zaken, lijkt het bestaan van spanningen soms onvermijdelijk. Er kan al een heel evidente spanning zijn tussen nieuwkomers in de politiek die meteen toetreden tot het college enerzijds en de geroutineerde krachten, die hun eigen gewoontes hebben, anderzijds.

U stelt vast dat, naar aanleiding van dergelijke spanningen in bepaalde gemeenten, de bevoegdheden van een schepenen werden ontnomen. Ook dat is geen nieuw gegeven, maar het verhindert niet dat colleges de nodige beslissingen kunnen nemen. Zoals u weet, oefent een college van burgemeester en schepenen zijn bevoegdheden collegiaal uit. Dat staat in artikel 53 van het Gemeentedecreet. Strikt juridisch kan een schepenen zijn bevoegdheden dan ook niet verliezen, aangezien hij er persoonlijk geen heeft. Het Gemeentedecreet voorziet niet in een delegatiemogelijkheid aan de afzonderlijke leden van het college. Dat belet natuurlijk niet dat er een interne taakverdeling wordt doorgevoerd tussen de schepenen. Die taakverdeling is een zaak van het college zelf. Dat is de logische consequentie van het collegiale model dat in het Gemeentedecreet werd aangehouden en dat voordien ook altijd heeft bestaan.

Indien de spanningen in een college zodanig oplopen zijn er drie mogelijke scenario's. Een eerste scenario kan inhouden dat de betrokken schepenen geen ontslag neemt en de vergaderingen van het college blijft volgen. Een tweede scenario zou erin kunnen bestaan dat de betrokken schepenen geen ontslag neemt, maar wel afwezig blijft op de vergaderingen van het college. In dat geval kan hij worden vervangen op basis van artikel 50, paragraaf 2, van het Gemeentedecreet. Dat betekent dat het oudste raadslid toetreedt tot het college. Dat duurt maar zolang tot de persoon in kwestie eventueel toetreedt. Het ontslag van de betrokken schepenen is een derde mogelijk scenario. In dat geval wordt hij vervangen op basis van artikel 50, paragraaf 1, van het Gemeentedecreet.

In elk van de drie mogelijkheden blijft de werking van het college gegarandeerd. Bij het tot stand komen van het Gemeentedecreet werd gekozen voor het behoud van het collegiale model en niet voor een zogenaamd

schepenmodel waarbij iedere schepen individuele bevoegdheden heeft. De mogelijkheid van een constructieve motie van wantrouwen werd besproken bij de voorbereiding van het Gemeentedecreet, ook ten tijde van het ontwerp dat mijn ambtsvoorganger, de heer Van Grembergen, voorbereidde. Ik heb dat toen mee gemaakt als lid van dit parlement. Het werd niet aangehouden. Ik ben er geen voorstander van om het Gemeentedecreet op dat punt te wijzigen relatief kort na het van kracht worden. Het gaat hier immers niet om een anomalie. Bij het tot stand komen ervan werd op dat punt een doordachte beleidskeuze gemaakt. U hebt enkele leden van de meerderheid gehoord en ook zij zien dat niet zitten.

Wat de fractievorming betreft, is het Gemeentedecreet erg duidelijk. Het Gemeentedecreet kan overloperij niet beletten. Het zorgt er wel voor dat dat niet wordt beloond. 'Streng' is dan ook een beter woord dan 'star', mijnheer Tavernier. Ook op dat punt wens ik geen wijziging aan het decreet aan te brengen.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, u hebt het antwoord gegeven dat ik eigenlijk had verwacht. *(Opmerkingen van de heer Jan Verfaillie)*

Om aan bepaalde leden van de meerderheid te zeggen dat er zich problemen voordoen in verschillende gemeenten. Het rommelt. Dat maakt een gemeente misschien niet compleet onbestuurbaar, maar het brengt de bestuurbaarheid wel ernstig in het gedrang. Er worden in bepaalde gevallen ad-hoc oplossingen gevonden die in de feiten resulteren in een formele en zelfs formalistische vergadering van het college van burgemeester en schepenen. Daarnaast is er een bestaand niet-formeel erkend schaduwcollege waar de echte discussies plaatsvinden. Dat is de realiteit. Dat is een ongezonde situatie. Ze is des te ongezonder omdat dit niet voor enkele maanden is, maar voor enkele jaren. Dat is voor de werking van de gemeente geen goede zaak.

Ik heb deze vraag gesteld op basis van concrete voorbeelden. Het gaat niet om mijn gemeente. Ik wil het idee bestrijden dat het inschrijven van een constructieve motie van wantrouwen, betekent dat dit om de haverklap zal worden toegepast. Ook in het Vlaams Parlement bestaat dit, maar er wordt niet zomaar naar gegrepen. Als dit in het decreet zou worden opgenomen, kunnen ook voldoende afkoelingsperiodes worden ingebouwd zodat dit niet onbesuisd en op basis van een uit de hand gelopen persoonlijke ruzie wordt gebruikt. Ik heb zelfs bij bepaalde leden van de meerderheid gehoord dat ze niet ongevoelig zijn voor deze problematiek.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Dua tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aanwerving van mensen met een arbeidshandicap door lokale besturen

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, deze vraag is van een heel andere orde. Ze is eerder technisch van aard maar heeft wel gevolgen in de praktijk.

Minister Bourgeois heeft bekendgemaakt dat hij extra inspanningen wil leveren om het aantal personeelsleden met een arbeidshandicap bij de Vlaamse overheid gevoelig te verhogen. Hij heeft een nieuwe maatregel ingevoerd, namelijk dat werkzoekenden met een arbeidshandicap aangeworven kunnen worden zonder dat ze moeten deelnemen aan de normale procedure van een vergelijkend examen. De logica die hij daarbij hanteert, is dat een systeem van vergelijkende examens in bepaalde gevallen de kansen van mensen met een handicap serieus ondermijnt. Bij de opstelling van de examens wordt geen rekening gehouden met eventuele extra moeilijkheden. Voor alle duidelijkheid, het is niet de bedoeling om mensen aan te werven die ongeschikt zijn voor een job. Het is wel de bedoeling dat die mensen ook een soort geschiktheidstest doen, maar dan aangepast aan hun situatie.

Dit is een positief initiatief. Minister Bourgeois streeft ernaar om tegen 2010 4,5 percent van het personeelsbestand van de Vlaamse overheid in te vullen met personen met een arbeidshandicap. We zijn daar zeer enthousiast over. Als de Vlaamse overheid dat doet, waarom doen de lokale besturen dat niet? In een aantal gemeenteraden is de vraag gesteld om dat ook toe te passen. Nu blijkt dat lokale besturen grote moeilijkheden ondervinden. Ze hebben immers geen instrument om de aanwezigheid van personen met een arbeidshandicap binnen hun organisatie te meten. De Vlaamse overheid heeft dat wel, maar heeft dat voorlopig nog niet toegankelijk gemaakt voor lokale overheden.

Er is het uitvoeringsbesluit van 24 december 2004 dat handelt over het gelijkekansen- en diversiteitsbeleid in de Vlaamse administratie. Dat besluit voorziet erin dat elke entiteit over een systeem moet beschikken dat vrijwillige registratie van kansengroepen mogelijk maakt. De gegevens met betrekking tot geslacht, leeftijd en diploma zijn voor iedereen bekend. Afkomst en gezondheidskenmerken vallen echter onder de wet op de privacy en kunnen niet zomaar worden geregistreerd, tenzij daar een wettelijke basis voor is. Dat bestaat voor de Vlaamse overheid, maar nog niet voor de lokale besturen. Een systeem van vrijwillige registratie moet een oplossing bieden. Dat is gebeurd via

het besluit van 2004. Er is ooit beloofd dat dit in 2007 in orde zou worden gebracht voor de lokale besturen.

In de nieuwe rechtspositieregeling voor de personeelsleden van de lokale besturen staat enkel dat ten minste 2 percent van het personeelsbestand moet worden ingevuld door personen met een handicap. Er zijn daarvoor zes criteria, waarop ik niet zal ingaan omdat dit redelijk technisch is. Het is echter heel moeilijk omdat lokale besturen zelf niet weten hoeveel mensen met een arbeidshandicap er al werken, omdat ze niet geregistreerd mogen worden. Dat is een vicieuze cirkel waar ze niet uit geraken. Op die manier kunnen ze geen ambitieuzere doelstellingen voorstellen, zoals 4,5 percent tegen 2010.

Mijnheer de minister, van de zes criteria die in overweging moeten worden genomen, kan er slechts één gemakkelijk worden achterhaald. De overige niet. Mijnheer de minister, klopt dit? Ik heb in Gent het antwoord gekregen dat ze veel willen doen maar niet kunnen omdat de minister niet meewerkt. Bent u van oordeel dat het registratiesysteem effectief eerst moet worden geregeld vooraleer op het lokale niveau een goed diversiteitsbeleid kan worden gevoerd? Kunt u initiatieven nemen om vrijwillige registratie uit te breiden naar de lokale overheden? Wat is de timing? Wat zijn de redenen waarom dat niet is gebeurd? Bent u bereid om andere maatregelen te nemen om lokale besturen te stimuleren meer mensen met een arbeidshandicap in dienst te nemen, bijvoorbeeld via een loonsubsidie als compensatie voor het rendementsverlies?

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, ik vind dit een zeer interessante vraag, maar bij ons in Veurne kunnen we tellen. Het is al erg genoeg dat sommige mensen een handicap hebben en dat de maatschappij inspanningen moet doen om die mensen een volwaardige job aan te bieden. Iedereen is daarvan overtuigd. In ons stadsbestuur hebben we mensen met een handicap in dienst. Er werken ongeveer 170 mensen voor de stad, wat het vrij eenvoudig maakt om te tellen. Daardoor kunnen we een autonoom beleid voeren. Het kan natuurlijk dat Gent zo'n grote organisatie is dat men er geen zicht op heeft. Dat behoort echter tot de gemeentelijke autonomie. Ik weet niet of de Vlaamse overheid quota moet opleggen aan lokale besturen. In Veurne kunnen we tellen en het gaat vrij gemakkelijk.

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de voorzitter, ik kan mijn vraag nog uitbreiden zodat ook de heer Verfaillie ze begrijpt, maar misschien kan de minister antwoorden.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister, dit is een belangrijke vraag omdat de discussie in de lokale bestu-

ren wordt gevoerd om krijtlijnen uit te zetten waarbinnen dit het beste wordt aangepakt. Het is belangrijk dat er een houvast komt voor de gemeentebesturen om ook het principe van de eerlijke mededinging tegenover andere eventuele gegadigden niet te schaden.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, er kan perfect worden geregistreerd, maar we kunnen mensen niet verplichten om zich als dusdanig te afficheren. We gaan daar gemakkelijk overheen. Ik ken dit probleem vrij goed vanuit de sector inburgering. Mensen geven me soms het signaal dat ze wel onder de groep 'allochtoon' kunnen worden gecatalogiseerd, maar dat ze niet op die manier geafficheerd willen worden. Ze zijn hier geboren en getogen, hebben misschien een iets donkerdere huidskleur, maar hebben hier gestudeerd en hebben ondertussen ook een gezin. Zij willen niet onder de noemer 'allochtoon' vallen. Ze zijn Vlaming. Hun stamboom ligt misschien vanaf de tweede generatie in Turkije of een Maghrebland, maar ze voelen zich Vlaming.

Zo zijn er ook mensen die van het Vlaams Fonds premies krijgen, maar die zich in de organisatie absoluut niet willen laten kennen als iemand met een handicap. Ze hebbeneen handicap maar functioneren gewoon. Iemand kan op de dienst Ruimtelijke Ordening werken en gewoon samen met de collega's zijn deel van het werk doen, zonder dat er op enige manier rendementsverlies constateerbaar is. Een gemeente mag registreren, maar het personeel kan niet verplicht worden om zich als dusdanig bekend te maken of zich te laten opnemen in die categorie. Vanuit Binnenlands Bestuur doen we bevragingen en daaruit blijkt dat er vooral nog werk is om die mensen aan te werven.

Ik ben met minister Vandenbroucke bezig om stimulanzen te geven. In die zin komt de vraag net iets te vroeg. We willen gemeentebesturen duidelijk maken dat er bij heel veel van die mensen absoluut geen rendementsverlies is. Vaak wordt de vraag gesteld wat ze met die mensen aan moeten en op welke wijze ze zichzelf ongewild en onrechtstreeks op kosten jagen omdat ze dan nog iemand extra deeltijds moeten aanwerven om dezelfde output te krijgen. Dat is voor heel van die mensen absoluut niet het geval omdat het zich willen bewijzen als een burger met talenten en vaardigheden resulteert in een ongelooflijke motivatie.

Mevrouw Dua, artikel 28 van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 dat de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel vaststelt, bepaalt dat ten minste 2 percent van het totale aantal – statutaire en contractuele – betrekkingen binnen het gemeentebestuur

of het provinciebestuur wordt vervuld door personen met een arbeidshandicap. De voorwaarden om erkend te worden als arbeidsgehandicapte worden in hetzelfde artikel opgesomd. Ze moeten niet aan alle voorwaarden tegelijk voldoen. Ik zal ze even opsommen: de personen zijn ingeschreven bij het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, voorheen het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap; ze zijn erkend door de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding als personen met een handicap; ze komen in aanmerking voor een inkomensvervangende tegemoetkoming of voor een integratietegemoetkoming, die verstrekt wordt aan personen met een handicap op basis van de wet van 27 februari 1987 houdende tegemoetkomingen aan personen met een handicap; ze zijn in het bezit van een attest dat uitgereikt is door de algemene directie Personen met een Handicap van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid voor het verstrekken van sociale en fiscale voordelen; ze zijn slachtoffer van een arbeidsongeval of van een beroepsziekte en ze kunnen een bewijs voorleggen van een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 66 percent, uitgereikt door het Fonds voor Arbeidsongevallen, door het Fonds voor Beroepsziekten of door de Administratieve Gezondheidsdienst of zijn rechtsopvolger in het kader van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector; ze hebben hun hoogste getuigschrift of diploma behaald in het buitengewoon secundair onderwijs.

Potentiële kandidaten worden bereikt via de gewone bekendmaking van betrekkingen bij het betrokken lokaal bestuur, dat eventueel specifieke kanalen kan inschakelen, zoals verenigingen van personen met een handicap en de VDAB. De VDAB levert op dat vlak goed werk. De lokale gehandicaptenverenigingen – de Vlaamse Federatie voor Gehandicapten en de Katholieke Vereniging Gehandicapten (KVG) – weten heel vaak hoe ze die mensen moeten bereiken. Die mensen moeten trouwens slagen in een aantal geschiktheidsproeven. Ze moeten bepaalde competenties bezitten.

Ik wijs erop dat dit besluit inzake de minimale voorwaarden voor de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel tot stand is gekomen na overleg met de vakbonden, die de werknemers in de lokale sector vertegenwoordigen, en met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, de vertegenwoordiger van de lokale werkgevers.

Het besluit van de Vlaamse Regering regelt een aantal minimale voorwaarden voor het personeel, in uitvoering van de basisregels die in het Gemeentedecreet en het Provinciedecreet zijn opgenomen. Niet de Vlaamse overheid, maar de lokale en de provinciale besturen zijn de werkgevers in de lokale sector. Zij treden autonoom op in

hun beleid, vanzelfsprekend binnen de grenzen van wat bepaald is in de decreten en uitvoeringsbesluiten.

Het hierboven vermelde besluit van 7 december 2007 legt geen verplichtingen op inzake de registratie van personen met een arbeidshandicap. De wijze van registreren van de personen met een arbeidshandicap behoort tot de gemeentelijke autonomie. Rekening houdend met dat basisbeginsel ben ik niet van plan om een registratiesysteem aan de lokale besturen op te leggen of ze te verplichten om in te stappen in het registratiesysteem van de Vlaamse overheid. Ze kunnen dat als ze dat willen. Er is echter een groep van mensen die absoluut niet in een bepaalde categorie wil worden opgenomen.

Op basis van de hierboven aangehaalde zes categorieën kunnen de lokale besturen personeelsleden met een arbeidshandicap aannemen en streven naar de minimumnorm van 2 percent. Het staat hen daarin ook vrij om naar een hogere norm te streven. Aan de hand van hun personeelsbestand – statutairen en alle contractuelen van welke aard ook –, kunnen zij bepalen of zij al dan niet het streefcijfer halen.

De Vlaamse Regering neemt wel initiatieven om de lokale besturen actief te stimuleren en te ondersteunen om meer mensen met een arbeidshandicap in dienst te nemen. Ik ben samen met minister Vandenbroucke aan een maatregel aan het werken die lokale besturen zal ondersteunen om personen met een arbeidshandicap aan te werven en dus sneller het streefdoel te bereiken. Dat zal op relatief korte termijn gebeuren.

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. We willen allemaal hetzelfde. Hierover bestaat dus geen controverse. Wel is het zo dat de lokale besturen beweren dat ze op geen enkele manier kunnen zorgen voor een registratie omdat de privacy-wetgeving speelt. Voor de Vlaamse overheid is er een regeling via het uitvoeringsbesluit. Mogelijk klopt dat niet en is de interpretatie te eng.

Ik heb de vraag gesteld in de stad Gent. Het antwoord was dat het cijfer van 2 percent moet worden gehaald, maar dat er geen middel is om na te gaan of dat aantal bereikt wordt. In een kleine gemeente ligt dat anders. Iedereen kent daar iedereen. In Gent gaat het echter over 5000 mensen. De raad kan niet evalueren of een stad goed bezig is. Het enige wat kan worden gevraagd, is of ze zijn ingeschreven bij het Vlaams Fonds.

Minister Marino Keulen: Men mag vragen stellen. Als mensen echter niet willen dat ze in die bepaalde categorie worden opgenomen omdat ze op hun privacy staan, dan is dat zo.

Mevrouw Vera Dua: Wat is dan het verschil met de Vlaamse overheid? Die kan dat wel.

Minister Marino Keulen: Dat is niet zo.

De heer Jacky Maes: Ik ben niet zeker dat men dat niet kan weten. De personeelsdienst van elke gemeente weet toch in welke categorie iemand zit.

Minister Marino Keulen: Maar mensen kunnen erop staan dat ze niet in die categorie worden opgenomen.

De heer Jacky Maes: Maar ze kunnen wel worden geteld.

Minister Marino Keulen: De vraag zou aan minister Bourgeois moeten worden gesteld. Op het Vlaams niveau is het echter niet verplicht zich te laten registreren. Er is wel een registratiesysteem. Personen zijn echter niet verplicht zich te laten registreren. Hetzelfde geldt bij de lokale besturen. Ook bij de Vlaamse overheid geldt de vrijwillige registratie. Zo is er een grote groep allochtonen die zich niet meer wil laten registreren als allochtoon. Dat is een probleem als er met streefcijfers wordt gewerkt. Misschien worden die niet gehaald omdat mensen zich niet willen laten registreren.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Dit is een zeer boeiend en belangrijk onderwerp. Ik vraag me echter af of we niet voorbij gaan aan één zaak. Het opzet was toch dat degene met een arbeidshandicap zelf op het voorplan kan treden bij een eventuele aanwerving. Daar gaat het toch om.

Mevrouw Dua, u vraagt of men kan verifiëren of een stad of een overheid het vooropgestelde cijfer haalt. Maar eigenlijk gaat het erom dat iemand met een arbeidshandicap zich als dusdanig aandient.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Dua stelt een fundamentele vraag. Het probleem stelt zich meer en meer bij de inburgering. Ik denk daarbij aan de tweede of derde generatie, of geadopteerde kinderen. In Veurne en Lanaken zal men bij benadering wel weten om wie het gaat. In grote steden werken echter heel wat mensen van buiten de stad. Daar is het moeilijker om dat streefcijfer te halen omdat er geen meetinstrument is.

Het is moeilijk om daar een antwoord op te geven. Het kan dat mensen niet willen worden opgenomen in een bepaalde categorie. Het is niet omdat iemand in een rolstoel zit dat hij niet kan functioneren als verantwoordelijke inzake ruimtelijke planning. Het kan immers gaan om een burgerlijk ingenieur, een architect. Als hij stelt dat zijn handicap absoluut niet ter zake doet, dan wordt hij niet opgenomen in die categorie.

De heer Kris Van Dijck: Het klopt dat er geen meetinstrument is. Maar bij de sollicitatie is de zaak toch wel duidelijk.

Minister Marino Keulen: De vraag is echter hoe men kan nagaan of het streefcijfer benaderd wordt en of er vooruitgang wordt geboekt.

De heer Jacky Maes: Iedereen die aangesloten is bij een ziekenfonds heeft een nummer. Elke gemeente kent die aansluitingsnummers. Dat staat los van het feit of iemand nu wil worden opgenomen in een categorie of niet. Zo kan toch worden vastgesteld of het cijfer wordt gehaald. De personeelsdienst kan dat toch nagaan.

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de minister, volgens de rechtspositieregeling is een afwijking van de normale procedure mogelijk als het streefcijfer niet wordt gehaald. Als dat cijfer niet kan worden bepaald, kan er ook niet van worden afgeweken. De bal wordt dan, misschien onterecht, in uw kamp gelegd. Bestaat daar een oplossing voor? Misschien moet er overleg worden gepleegd met de VVSG.

Minister Marino Keulen: We hebben u het antwoord gegeven. U zult het altijd opnieuw tegenkomen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de stand van zaken bij het invoeren van het veralgemeend elektronisch stemmen

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is vandaag 12 februari 2008. Ten laatste op 14 juni 2009 gaan we met zijn allen stemmen voor de vertegenwoordigers van het Europees Parlement en voor een nieuw Vlaams Parlement. Ik heb de berekening gemaakt: we hebben nog juist zestien maanden en twee dagen vooraleer we gaan stemmen. Dat is niet zo lang meer.

Mijnheer de minister, samen met de heer Kris Van Dijck en andere collega's heb ik u op 16 januari onderzocht over de stand van zaken in verband met de invoering van het veralgemeend elektronisch stemmen. Ongeveer de helft van de gemeenten stemt elektronisch. Vanaf 1 januari 2009 mogen de stembalies echter niet meer worden gebruikt. Bij de andere helft werd vorige keer nog met potlood en papier gestemd. Als er geen initiatief wordt genomen, zullen die gemeenten dat in de toekomst ook blijven doen.

Ik maak me vooral zorgen over de gemeenten waar al zo lang elektronisch wordt gestemd. In mijn eigen gemeen-

te stemmen we al op die manier sinds de jaren negentig. Als er geen oplossing wordt gevonden, gebeurt dat de volgende keer opnieuw met potlood en papier.

Mijnheer de minister, in uw antwoord zei u dat er een samenwerkingsakkoord moet worden afgesloten tussen de Vlaamse en de federale overheid. Omdat er gedurende een bepaalde periode nog geen nieuwe regering was, kon er geen beslissing worden genomen. Toen ik de vraag stelde, was er opnieuw een federale regering en konden de nodige contacten worden gelegd om het samenwerkingsakkoord af te sluiten.

Ik ben ervan overtuigd dat het hier gaat om een ingrijpende wijziging. Er moet een aanbestedingsdossier worden opgesteld en er moeten afspraken worden gemaakt. Daar is tijd voor nodig. Er moet worden gezorgd voor een opleiding en mensen moeten worden geïnformeerd. Als er wordt gekozen voor een ander systeem, moeten de kiezers daarvan op de hoogte worden gebracht. Ik heb begrepen dat zou worden geopteerd voor een dubbele controle, waarbij de mensen een papieren afdruk krijgen van hun stem.

Mijnheer de minister, ik maak me zorgen. De gemeenten die tijdens de afgelopen acht of negen jaar elektronisch hebben gestemd, zullen in 2009 opnieuw met potlood en papier werken. Ik ben burgemeester van, op dat vlak, een van de meest vooruitstrevende steden in Vlaanderen en zeker van West-Vlaanderen. In die provincie is het kanton Veurne – Alveringem, Koksijde, De Panne en Veurne – het enige dat elektronisch heeft gestemd.

Ik zou het ten zeerste betreuren als we de verkiezingen opnieuw op de oude manier moeten organiseren. In dat geval zouden bepaalde gemeenten wel eens problemen kunnen maken. Ik zal dan de eerste zijn om die zaak aan te kaarten. Anno 2008 of 2009 kan het toch niet dat we weer moeten terug grijpen naar potlood en papier!

Mijnheer de minister, ik vraag dat dit dossier zo snel mogelijk wordt opgelost, zodat we niet meer in de onzekerheid verkeren. Hoe staat het met de contacten tussen de federale regering en de gewestregeringen over deze aangelegenheid? Zijn er sinds 16 januari 2008 al stappen ondernomen? Welke initiatieven hebt u al genomen om de federale regering te wijzen op het belang dat Vlaanderen hecht aan de invoering van het veralgemeend elektronisch stemmen? Hebt u al initiatieven genomen om de regeringen van de andere gewesten te wijzen op het belang van het veralgemeend invoeren van het elektronisch stemmen?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ook ik maak me zorgen. Mijnheer de minister, ik zou graag hebben dat u wat

duidelijkheid schept. U hebt een heel duidelijk antwoord gegeven op de actuele vraag. Het is de bedoeling om de stap voorwaarts te zetten en niet alleen in Veurne, maar ook in de rest van West-Vlaanderen elektronisch te stemmen. Ik weet niet hoe de zaken staan in Limburg. Bij ons zijn er wat dat betreft geen problemen. De Stille Kempen is op dat vlak vooruitstrevender dan de verre Westhoek. *(Opmerkingen)*

Mijnheer de minister, u hebt gezegd dat er moest worden gesproken met de federale overheid. De heer Verfaillie heeft daar ook naar verwezen. U hebt gezegd dat de huidige stemapparatuur onherroepelijk is afgeschreven en dat geïnvesteerd moet worden in een volledig nieuwe apparatuur. U zou daar middelen voor vrijmaken. Met het nieuwe systeem zou een dubbele controle mogelijk zijn.

Mijn goede vriend, de heer Jambon, heeft in de Kamer uw goede vriend, minister Dewael, ondervraagd over de stand van zaken. Minister Dewael heeft bevestigd dat er een nieuw systeem nodig is. Hij heeft eraan toegevoegd dat "la Flandre a ainsi déjà réservé un crédit budgétaire de 25 millions d'euros."

Op het einde zegt hij iets dat ik moeilijk kan rijmen met het verhaal dat we hier aan het schrijven zijn: "Ik zou tot slot willen benadrukken dat, als er wordt beslist om de procedure van automatische stemming te behouden, de levensduur van de huidige systemen met zes maanden zal moeten worden verlengd, zodat ze bij de verkiezingen van juni 2009 nog kunnen worden gebruikt. Volgens mijn administratie zou de technische aanpassing niet op onoverkomelijke problemen mogen botsen. Het zou eveneens gepast zijn om in deze hypothese de contracten die werden afgesloten voor het onderhoud van deze systemen, met dezelfde duur te verlengen."

Ik versta daaruit dat men voor de apparatuur zoals we op dit moment bestaat in de gemeenten waar elektronisch wordt gestemd, het contract openbreekt of de overeenkomst verlengt, en dus niet stapt in een nieuw systeem, en dat men enkel een nieuwe investering doet in de andere steden en gemeenten. In hoeverre vallen de twee antwoorden met elkaar te rijmen? Ik denk dat de tijd dringt en dat we eendrachtig voor één bepaalde optie moeten gaan.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: We verliezen geen tijd. De procedure loopt. Er zijn bestekken in ontwikkeling. We kunnen niets overslaan om het sneller te laten gaan. We doen alles wat we kunnen en we laten geen tijd verloren gaan.

Wat betreft het antwoord op de vraag van de heer Jambon, kan ik alleen maar zeggen dat wij voor de

verkiezingen van 2006 de systemen opnieuw hebben laten reviseren. Toen is tegen ons gezegd dat men ons dat maar garandeert tot het einde van dit jaar. Verder wil men geen garantie geven. Als morgen experts zeggen dat dat allemaal met een korrel zout moet worden genomen, is dat voor rekening van die experts. Ik ben geen expert. Na de revisie werd ons gezegd dat het de laatste keer was dat men een dergelijke inspanning kon doen en dat ze de verantwoordelijk maar opnamen tot het einde van 2008. Als morgen een andere expert dat wil garanderen, dan is dat voor zijn rekening. Ik kan me alleen maar neerleggen bij wat de experts daaromtrent zeggen.

Wat ze tegen ons hebben gezegd, heb ik veelvuldig herhaald. Ik zuig dat niet uit mijn duim en ik wil zeker geen paniek zaaien. Ik zeg alleen wat de experts zeggen. Experts in Vlaanderen zijn een apart ras, net zoals de juristen. Er zijn er die stelling 1 ontwikkelen met veel overtuiging en argumenten, en er zijn er die stelling 2 ontwikkelen met veel overtuiging en argumenten. Ik kan alleen maar zeggen wat de experts toen tegen ons hebben gezegd: op het einde van dit jaar houdt het op. Als er nieuwe experts ontstaan die zeggen dat ze het langer voor hun verantwoordelijkheid willen nemen, wie ben ik dan om die mensen tegen te houden?

Zoals ik in de plenaire vergadering van 16 januari 2008 heb herhaald als antwoord op actuele vragen van uzelf, mijnheer Verfaillie, en van de heer Kris Van Dijck, ben ik principieel voorstander van het veralgemeend stemmen via de computer in alle gemeenten van het Vlaamse Gewest. We willen die weldaden niet alleen beperken tot het kanton Veurne maar uitbreiden tot alle kantons van Vlaanderen.

Het Vlaams Parlement heeft trouwens zelf reeds een identiek standpunt ingenomen. De voordelen van geautomatiseerd stemmen zijn duidelijk: stemmen per computer sluit aan bij de technologische ontwikkelingen, de verkiezingsuitslag is veel vlugger beschikbaar, de meeste processen-verbaal worden automatisch aangemaakt, het is niet meer nodig om te beschikken over stemopnemingsbureaus, de zogenaamde telbureaus, zodat het aantal in te zetten personen op de dag van de verkiezingen aanzienlijk wordt beperkt, menselijke fouten bij het tellen en verwerken van de stemmen worden vermeden.

Om een elektronisch stelsysteem in te voeren of te vernieuwen, is een samenwerking nodig tussen de federale overheid en de gewesten. Een geautomatiseerd stelsysteem moet immers voor de verschillende verkiezingen gebruikt kunnen worden. De federale overheid is verantwoordelijk voor de organisatie van de verkiezingen van het Europees parlement, het federale parlement en de gewest- en gemeenschapsparlementen.

De gewesten organiseren de verkiezingen voor de gemeente- en de provincieraden. Er is hierover bijgevolg doorlopend overleg met de federale overheid.

De studie van de zeven Belgische universiteiten uit de drie gewesten inzake de mogelijkheden voor het elektronisch stemmen, is overigens het resultaat van een samenwerkingsovereenkomst die op 14 juli 2005 gesloten werd tussen de federale overheid en de drie gewesten. Nu deze studie afgerond is, kan de procedure voor de effectieve ontwikkeling van een nieuw stelsysteem opgestart worden, op basis van de aanbevelingen van de universiteiten. Daartoe werd een nieuw ontwerp van samenwerkingsovereenkomst voorbereid. Ik leg dit ontwerp van samenwerkingsakkoord zo spoedig mogelijk aan de Vlaamse Regering voor met het oog op het nemen van de nodige beleidsbeslissingen.

Zoals ik reeds meermaals heb gesteld, is de organisatie van de verkiezingen van 2009 een exclusieve bevoegdheid van de federale overheid. De federale overheid zal bijgevolg bepalen of en op welke schaal een nieuw elektronisch stelsysteem zal worden ingevoerd in 2009. Vandaag kan geen enkele beslissing genomen worden inzake een effectief gebruik van welk nieuw stelsysteem dan ook.

Zoals ik reeds stelde, start binnenkort een gezamenlijke procedure van de federale overheid en de gewesten om, in uitvoering van het samenwerkingsakkoord, een overheidsopdracht uit te schrijven voor het ontwikkelen van een prototype voor het nieuwe voorgestelde systeem. Die overheidsopdracht zal eerstdaags gepubliceerd worden in het Europese publicatieblad. Alles moet stapsgewijs zijn beslag krijgen. Eens dat prototype klaar is, moet het uitgebreid worden uitgetest, ook door onafhankelijke deskundigen. Ook dat is overeengekomen in het samenwerkingsakkoord met de federale overheid en de andere gewesten. Alle waarborgen moeten immers voorhanden zijn voor het goed functioneren van een nieuw systeem, met inbegrip van alle garanties op de integriteit van de verkiezingen. Op dat punt mag geen enkel risico worden genomen. Pas als op dat punt groen licht kan worden gegeven, kan een beslissing worden genomen over het effectief gebruik bij verkiezingen.

Zoals reeds aangegeven is de federale overheid bevoegd voor het nemen van de beslissingen over het al dan niet gebruiken van het nieuw systeem bij de verkiezingen in 2009, eventueel in een beperkt aantal kantons of veralgemeend. Ik neem aan dat zij reeds bezig is met de voorbereiding van de organisatie van de verkiezingen voor 2009, rekening houdend met beide scenario's: met en zonder nieuw elektronisch stelsysteem.

We blijven gaan voor het elektronische systeem. Vandaag is het dossier administratief rond. Het moet op de diverse regeringen komen. Het dossier is klaar voor het bestek. Dat gaat zijn weg en daarbij moeten we procedures volgen. Ik kan het niet genoeg zeggen, want men weet dat niet in Vlaanderen: ook de organisatie van de

verkiezingen voor de gewest- en gemeenschapsparlamenten is een federale verantwoordelijkheid, hoe onlogisch dat op het eerste gezicht ook lijkt.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitgebreid antwoord, maar ik val van de ene verbazing in de andere. De heer Van Dijck zegt dat minister Dewael zegt dat de levensduur kan worden verlengd. U spreekt van een lastenboek, een aanbesteding en misschien het veralgemeend invoeren van het elektronisch stemmen. Er is blijkbaar vandaag nog geen zicht op de zaken.

Als ik u goed heb begrepen, zal er binnenkort een Europese aanbesteding komen voor het ontwikkelen of leveren van een prototype. Is er al een afstemming tussen wat de federale overheid en de Vlaamse overheid wil? Wat met onze computers die we in stock hebben en waarvoor u specifiek de opdracht hebt gegeven om ze minimum te behouden tot het einde van het jaar? Mogen we die op 1 januari 2009 naar het containerpark brengen? Wat stelt u voor? Ik denk dat er dringend overleg nodig is tussen de Vlaamse overheid en de federale overheid om eens definitief te bekijken met welke middelen we volgend jaar gaan stemmen: met het nieuwe of met het oude systeem.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Verfaillie, zo simpel is het niet. U pleegt eigenlijk wat intellectueel bedrog. We zitten met drie gewesten rond de tafel en we moeten met vier overheden beslissingen nemen. We moeten rekening houden met die procedure om knopen te kunnen doorhakken. U weet wat mijn voorkeur is. We hebben daar budgetten voor uitgetrokken. Op dit ogenblik zijn de dossiers administratief rond om te komen tot het opstellen van een bestek voor een nieuw stelsysteem.

Ik heb ook gelezen wat er wordt gezegd. Het zou zo kunnen uitdraaien dat wie de oude systemen wil gebruiken, die verder zou kunnen gebruiken en dat er misschien daarnaast anderen een nieuw systeem zouden gebruiken. Maar dat is puur hypothetisch. Wij maken alleszins onze voorkeuren duidelijk kenbaar aan de federale overheid. Finaal zou er een gemoduleerde oplossing kunnen komen waarbij in de gewesten andere systemen worden gebruikt.

Ik begrijp uit verklaringen van de Waalse minister van Binnenlandse Aangelegenheden Courard in de Waalse pers, dat Wallonië het veralgemeend elektronisch stemmen niet wil. In Brussel wil men dat wel maar wil men dat de federale overheid betaalt. Brussel wil het omdat het daar praktisch onmogelijk is om nog telbureaus samengesteld te krijgen. In Vlaanderen willen we naar veralgemeend elektronisch stemmen gaan omdat we in de 21^e eeuw leven, het gemakkelijker is en het probleem van het samenstellen van de telbureaus er niet meer is. Ook de uitslagen zijn er veel sneller. Op een ogenblik dat elektronica alle dagen in ons leven binnensluipt, in de huiskamer en in het werk, kunnen we ons niet voorstellen dat we, na de stappen die we in het begin van de jaren negentig hebben gezet in de informatisering van de verkiezingen, zouden teruggaan naar het tijdperk voor 1994. We doen alles wat we moeten doen.

De heer Jan Verfaillie: Ik blijf me zorgen maken, mijnheer de minister, en ik denk terecht. Ik denk dat u zich ook zorgen maakt. We moeten dit dossier blijven opvolgen. Ik weet vandaag niet wat er volgend jaar zal gebeuren. Ik voorspel nu al dat degenen die vandaag met potlood en papier stemmen, dat volgend jaar ook zullen doen en dat degenen die op een computer stemden, nog eens op die oude computers zullen stemmen.

Minister Marino Keulen: Hierbij moeten we intellectueel eerlijk blijven: de federale overheid is verantwoordelijk voor de organisatie van die verkiezingen. In Vlaanderen heerst soms heel erg een mentaliteit van 'Petit pays, petit esprit'. We proberen de zwartepiet door te schuiven naar deze of gene. Vlaanderen is wat dit betreft aan de federale overheid gebonden, want die is verantwoordelijk voor de organisatie van de gewestverkiezingen. Wij hebben onze voorkeur, maar we moeten wel akkoorden sluiten met de drie gewesten. Dat is het probleem.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Ik ben tevreden met uw antwoord, mijnheer de minister. Het antwoord van minister Dewael heb ik pas vandaag onder ogen gekregen. Ik kan minister Dewael niet ondervragen, maar ik stel vast dat er een ongerijmdheid zit in zijn antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.